

SECȚIUNEA II: INFLUENȚA OSMANLIEI

Cap. I: Considerațiuni preliminare

§ 17. IMPORTANȚA IMPRUMUTURILOR. — Acțiunile mutuale între limbile învecinate sînt o necesitate etnică și rezultatele lor sînt de cea mai mare importanță pentru istoricul progresului popoarelor: adeseori cu vorba străină se împrumută și noțiunea corespunzătoare și atunci cernerea și clasificarea acelor elemente exotice pot da indicațiuni prețioase relative la momentele culturale introduse din afară. Cercetările de asemenea natură făcute conform metodei științifice, deși încă foarte puține la număr¹⁾, presintă un interes deosebit nu numai pentru linguist, dar și pentru istoric și pentru psiholog.

Ast-fel este acțiunea considerabilă de ordine culturală ce limba grăcă a avut-o asupra celei romane și aceastei din urmă asupra tuturor idiomelor moderne. De câtă însemnătate pentru isto-

¹⁾ Weise, *Die griechischen Wörter im Latein*. Leipzig, 1892. Ahlquist, *Die Culturwörter der westfinnischen Sprachen*. Helsingfors, 1875. Brückner, *Die slavischen Wörter im Litauischen*. Weimar, 1877. Miklosich, *Die slavischen Elemente im Magyarischen*. Wien, 1872 (II ed 1884), lucrare interesantă și metodică, dar care are nevoie, ca toate disertațiunile analoge ale răposatului slavist, de un control riguros sub raportul circulațiunii cuvintelor împrumutate. V. încă Vámbéry, *Die primitive Cultur des turco-tatarischen Volkes auf Grund sprachlicher Forschung erörtert*. Leipzig, 1879 (de utilizat cu multă rezervă).

ria civilizațiunii n'aŭ devenit terminŭ ca *litterae* (διφθέραι „tăblițe“, de unde ar.-pers. defter „registru“), *schola* (σχολή, îndeletnicire) și *scena* (σκηνή, cort) pe de o parte, iar pe de alta *guberno* (κυβερνώ, a cârmui corabia), *machina* (μηχανή, uneltă) și *talentum* (τάλαντον, greutate și monetă)?

Elementul grec s'a propagat până departe în Orient: în Asia, el s'a introdus în idiomele semitice (aramaica, araba), în persiana, turca, arména și georgiana; iar în Europa, același element a îmbogățit gotica, slava, albaneza, româna și limbile romanice.

Förte importante, sub raportul etnologic, pentru popórele din orientul Europei și în special din Balcani, sînt cercetările făcute de Miklosich asupra elementelor slave în româna, maghiara, neo-gréca, albaneza, țigana și turca (precum și influența lexicală a acesteia din urmă asupra idiomelor slave și a celor enumerate), la cari s'adaogă monografiile lui Gustav Meyer asupra contingentelor străine în neo-gréca și în turca.

În această ordine de idei sînt de mare însemnătate culturală elementele slave în limba maghiară: dintr'însele rezultă starea de extremă degradare a Ungurilor¹⁾, când veniră întâia óră în contact cu Slavi. Într'adevăr, slavismele din vocabularul maghiar îmbrățișeză o mare parte a vieții sociale, morale și politice a națiunii ungare. Ceŭ mai mulți din acești terminŭ privesc Biserica (32 la număr), Statul și administrațiunea (37), armata (25), agricultura (90), meseriile și uneltele (66), casa și părțile-ŭ constitutive (64), apoi fauna (110) și flora (150) etc.

¹⁾ „Die auf der tiefsten Stufe stehenden Magyaren“ Miklosich. *Die slavischen Elemente im Magyarischen*, p. 5.

§ 18. **TURCISME ÎN MAGHIARA.** — Mai interesante pentru noi sînt turcismele în maghiara, al căror număr considerabil a făcut pe Vámbéry să numere această limbă printre idiomele turco-tatare. Aceste turcisme nu datéză negreșit din aceeași epocă, căci afară de împrumuturile de la Pecenegi și Cumanî, absorbiți apoi de Unguri, și afară de influența osmanliei din sec. XVI și XVII, maghiara mai posedă vorbe turce arhaice cari aũ dispărut din osmanlia, dar cari se regăsesc în dialectele orientale ale turcei. Aceste împrumuturi primitive par a proveni încă din patria primitivă a Maghiarilor, în partea sudică a teritoriului ugric, unde erau învecinați cu popóre turce. De atunci datéză nume de animale ca oroslán „leũ“ (araslan), teve „cãmilã“ (teve), majom „maimuță“ (maymun), ökör „boũ“ (ököz), ürü „berbece“ (ürü) etc. Și tot în acea epocă cad cele câteva elemente iranice ca isten „D-deũ“ (izdan), ármány „viclenie“ (ahriman „spiritul rëului“), nap „sóre, ñi“ (nap), vásár „tîrg“ (pers. bazar) și numeralele száz „sutã“ (pers. sad) și ezer „mie“ (hezar) . . .¹⁾

§ 19. **TURCISME ÎN LIMBILE SLAVICE ȘI BALCANICE.** În 3 perióde diferite, susține Miklosich, aũ exercitat Turcii influența lor asupra Slavilor. Mai întãi, în primele secole ale erei nóstre, înainte ca triburile slave să fi pornit la apus, și de aceea aceste prime împrumuturi orientale sînt panslavice (vsl. klobukũ „pileus“ în raport cu posteriorul serbo-bulg. kalpak; vsl. toporũ : pers. tabar). A doua periódã începe cu jumëtatea sec. VII, odatã cu supunerea Slovenilor de pe malul

¹⁾ Cf. Hunfalvy, *Ethnographie*, p. 174 și Vámbéry, *Ursprung der Magyaren*, p. 265 urm.

drept al Dunării de jos de către Bulgarii turanî și acele câteva vorbe există numai în vechea bulgară sau slavonă bisericească (vsl. ȋrĭtoghŭ „thalamus“ în raport cu posteriorul serbo-bulg. ȋardak). A treia periódă, cea mai fecundă, începe cu stabilirea definitivă a Turcilor în Europa, pe la mijlocul secolului al XIV-lea.

Afară de acesta, limba rusă a mai încercat o influență specială tatară din cauza dominațiunii seculare a Mongolilor asupra Rușilor, cari au luat de la dînșii o parte a organizațiunii lor politice: kazna „vistierie“ (tat. hazna), ȋiu „rang“ (tat. ordine), yam „poștă“, denĭgi „banĭ“ (damga „semn“), yarlyk „diploma Hanului dată cnézu-lui“, yasak „tribut în piei“ (tat. lege), yasaul „ofițer“ (tat. intendent) etc.

În idiomele balcanice turcismele sînt reprezentate cam în aceeași proporțiune și ating cam aceeași sferă de noțiunii. În raport cu limba română, ele sînt și mai bogate în elemente orientale, din cauza contactului direct și mai îndelungat cu Turcii ¹⁾. Imprumuturile coincid obișnuit în toate aceste idiome și numai rare-ori revine vr'un turcism propriu unei dintr'însele. Ele figuréză mai ales în poezia populară balcanică, în special în cea neo-grécă (indexul lui Passow conține un întreg vocabular). O privire quanti-

¹⁾ Relevăm de sub litera A, din monografia lui Miklosich, câți-va termeni comuni idiomelor balcanice, dar lipsind limbel române: *aĭik*, deschis, *ada*, insulă, *aigyr*, armăsar, *altym*, aur și galben (monetă), *aslan*, leu etc. Bulgara și neo-gréca sînt tot atât de avute în turcisme (dacă nu și mai bogate) ca limba română. Iată câteva exemple împrumutate din glosarele adaose de Dozon și Passow la colecțiunile lor de cîntece populare (exemple cari lipsesc românesce): *aganym*, mon maître; *alen*, rouge; *aralĭta*, blessé; *aĥyr*, ȋcurie; — *καβάνι*, platanus; *καβούκι*, conventus. *καίρετι*, animus; *καχπέ*, meretrix; *κορτσέ*, calix rosae; *κομέρκι*, telonium; *κορτσόμι*, bomba; *κρζόρι*, sepulcrum.

tativă asupra acestor ingrediente osmanlii, cât privește peninsula balcanică, o presintă *grosso modo* monografia lui Miklosich, lipsită însă de orî-ce indicațiune cronologică sau teritorială. Limba bulgară și cea neo-grecă (ca și macedo-româna) nici n'aũ fost încă serios studiate sub raportul lexical și în special al elementului oriental. Din cauza acestor lacune, un studiu comparativ nu e cu putință în starea actuală a lucrurilor. Totuși, în această lucrare, am ținut prețutindenea sémă de formele paralele balcanice, întru cât aũ ajuns la cunoștința noastră.

Cap. II: Elementul fonetic

§ 20. ALFABETUL TURC. — Turcii adoptând alfabetul arab prea complicat pentru sonorile osmanliei, aũ simplificat o serie de nuanțe fonetice necunoscute ei. Acele finețe și asperități ale limbei arabe — diferite sunuri pentru *s* și *z*, aspirațiunii dure și articulațiunii guturale — aũ fost atenuate sau reduse la uniformitate în gura osmanliului.

Ast-fel, cei trei *s* ai noului alfabet (*sa*, *sin* și *sad*) s'aũ confundat în osmania într'unul singur și tot așa în turcismele românesce (cf. saftea, sabur); dacă unele vorbe cu *sad* inițial aũ tendența de a evolua în românesce către *z*, această este un fenomen cu totul modern: *zalhana*, *zaraf*, *zof* s'aũ dezvoltat din *salhana*, *saraf*, *sof* (ca turc. *zümbül* din *sümbül*, *zürna* din *sürna* și ca ngr. ζάχαρι din σάχαρι, ζαφείρι din σαφείρι).

Cei trei *z* proprii arabei și anume *zal* (*zaherea*, *huzmet*), *za* (*zarif*, *nazar*, *haz*), și *zad* (*zaif*, *huzur*, *havuz*) s'aũ identificat în gura os-

manliului cu propriul său *ze* (ex. zevzec), ce corespunde lui *z* al nostru, și aceiași uniformitate se constată firesc în împrumuturile corespunzătoare, cum arată exemplele citate.

Cei doi *t*, lin (tinichea) și dur (taraf, tacâm), se rostesc deopotrivă, numai că cel din urmă are deja în osmanlia tendința de a se apropia de *d*: dalac, dandana, darac. Din contra, *d* turc e înlocuit în dialectele orientale cu *t* și tot așa în rostirea vulgară a osmanliei, precum odinioară în graiul cuman.

Cei doi *h* proprii arabei, și anume *ha* dur sau tare aspirat (hac, halva) și *ha* gutural, împrumut de Mauri și limbei spaniole și transcris de alții *kh* sau χ (habar, mahmur), sună turcesc absolut ca propriul lor *he*, lin sau ușor aspirat (hayde). Cât privește sonul specific arab *'ain*, el n'are în turcesc nici o valoare fonetică și se redă obișnuit în transcriere printr'un apostrof: *'akyde* și *'akaret* devin românește *acadea* și *acaret*.

Sonurile guturale *kaf* (transcris și *q*) și *ghain* (transcris și *gh*), nu suferă nici o schimbare în românește: *capac*, *bacal*, *bardac* — *aga*, *baga*; dar cel din urmă are deja în osmanlia tendința de a se atenua sau omite între două vocale sau înaintea unor liquide (ca și ngr. $\gamma\alpha$): *ya(g)urt*, *ya(g)ma*, *tu(g)ra*. Sonurile palatale *kief* (transcris și *k*) și *ghief* urmeză după aceeași normă: *cherem*, *chibrit*, *berechet*, *ciurechiu* — *gherdan*, *ghiulea*.

Sonul specific turc (care exista și în cumana) *sagyr nun* sau *n* mut, transcris \tilde{n} și rostit nasal, se confundă în turcismele românești cu simplul *nun* sau *n* propriu-zis: *bimbașa* (archaic: *binbașa*), *ienibahar*, *ienicer*.

Cu modul acesta, eliminându-se sonurile spe-

ciale arabeî (doi *s*, trei *z* și doi *h*), sonul propriu persianeî *ža* sau *j* românesc, care mai că nu figurază în turcismele noastre ca și nasala turcască *ñ*, acele 33 de caractere ale alfabetului arab se reduc în realitate la 24 și chiar la 21 (dacă nu se ține seamă de vocalele fluide). Alfabetul, ast-fel simplificat, e comun turceî, arabeî și persianeî; ba limba vulgară reduce chiar la 18 (unificând sonurile dublului *t*, *g* și *k*) numărul caracterelor primitive ale osmanliei și anume (după ordinea alfabetului turcesc): *b p t ğ è d r z s ş g f k l m n v h* (la cari adăogăm varianta guturală *h* și semi-vocala *y*).

Numai aceste sonuri primitive sînt de ținut în seamă, când e vorba de a se studia fonetica turcismelor în limba română. Celelalte subtilități fonetice sînt exclusiv proprii arabeî și deci necunoscute osmanliei și idiomelor influențate de dînsa¹⁾.

§ 21. FONETICA ÎMPRUMUTURILOR. — După aceste observațiuni preliminare trecem la studiul fonetic al turcismelor române.

Răposatul Rudow a făcut cel dintâiu o serie de observațiuni asupra foneticeî împrumuturilor orientale (la sfîrșitul adaoselor sale la ale mele Elemente turcesci). Din nenorocire, nu numai că acel tabloû fonetic e plin de erori, autorul admițînd vorbe de altă origine de cât cea turcască, dar ceea ce este mai grav, nu stabilește

¹⁾ Transcripțiunea acestor caractere e făcută mai ales după Zenker: *y* reprezintă în același timp semi-vocala *i* (*yad*, *bey*) și sonul obscur *i* (*agyrlyk*), după cum precede sau urmăzează o vocală ori o consonă; cu *ş* transcriem pe *š*. Am omis (după exemplul lui Miklosich și Korsch) indicarea cantității vocalelor în vorbele arabo-persiane ca fără valoare pentru osmanlia și deci și pentru elementele împrumutate dintrînsa.

o distincțiune fundamentală între turca literară și osmanlia, așa că o serie de fenomene proprii celei din urmă și de-a gata transmise idiomelor balcanice sînt atribuite limbei române.

Asemenea fonetisme familiare osmanliei sînt:

alternarea între *b* și *p*, prima fiind o rostire literară (araba neavînd *p*) iar cea d'a doua vulgară, de unde variante osmanlii ca: paklava și pazar (carî aû trecut deci și în românesc) alătura cu formele mai literare: baklava și bazar;

alternarea paralelă între *d* și *t*, cea din urmă fiind o rostire vulgară pe care osmanlia o împărtășește cu turca orientală și cu cumana: tarak, tefter și tellal în raport cu darak, defter și dellal — de unde variante românesci: talan (cf. dalac), tarac (cf. darac), catifea (arch. cadifè), tenchiû (t.-or. tenk: t.-pers. denk), teșghea (pers. destgiah, vulg. tezgia), testea (pers. deste, vulg. teste), testemel (pers. destimal, vulg. testimel);

alternarea între *k* și *h*: turcesce kavaf, harbuz, kynă, çoha în raport cu ar. haffaf, pers. karpuz, ar. hynă și t. çoka; de aci și românesc dublete ca: casap și hasap (tot așa în neo-grécă), cîrmîz și hîrmîz, cherestea și herestea, culă și hulă (cf. ngr. καζάνι și χαζάνι. καζιάς și χαζιέ); invers; curmă d. pers. hurma, ngr. κουρμάς și χαρμάς;

alternarea între *m* și *b* (vorbele turco-orientale începătoare cu *m* trec în osmanlia regulat în *b*: giagatai men și muz corespund osmanl. ben „eû“ și buz „ghiață“); forma persiană müsülman sună în osmanlia busurman; și tot așa cu formele arabe mabein și mübașir ce limba vulgară le rostesc babein și bubășir, de unde variantele românesci arhaice: babein (la cronicari: mabein), bumbășir (alătura de mumbășir) și

busurman, nume ce vechii noştri scriitori dau Turcilor.

Apoi rostiri fonetice iarăşi proprii osmanliei în raport cu formele literare arabo-persiane: kiavgir, tarabhane şi zarzavat (pers. kiargir şi sebzevat, ar. zarabhane sau darbhane) au dat în românesce gherghir, tarapana şi zarzavat, care sînt tranziţiuni normale şi n'au nimic a face cu prototipurile lor de origine literară.

Ținînd sémă de aceste constatări indispensabile, fonetica turcismelor române se reduce la următoarele observaţiuni:

Vocalele turcesci *ö*, *ü* şi *y* devin românesce *io*, *iü* şi *i* (acest din urmă sunet mai existînd în albaneza, bulgara şi rusa): karagöz, güle şi kalabalyk devin caraghioz, ghiulea şi calabalic; *ö* se rostesc une-orî *io*, iar *ü* ca *u* şi chiar ca *i* (forme vulgare): kör, götüre şi güveç devin chior, ghiotură şi ghiveciü.

Un *b*, final sau median, devine *p* (un *b* final se rostesc şi turcesc ca *p*): arap, casap, dulap în raport cu ortografia literară: arab, kasab, dolab: asemenea mertepea, telpiz, tiptil faţă cu mertebe, telbiz, tebtîl. De asemenea *d* final devine *t* (şi tot aşa turcesc): canat, getbeget faţă cu kanad, gedbiğed; precum *s* final devine *z*: atlas, miraz, seyiz în raport cu atlas, miras, seyis (cf. turc. talaz din *تالاز*); despre tranziţiunea analógă a unui *s* iniţial, veđi § 20.

Un *k*, iniţial sau final, devine une-orî *g*: găitan, gance (obicinuit: cange), gârbaciü, gavanos în raport cu kaitan, kaŋa, kyrbaç, kavanos; baltag, ciomag faţă cu baltak, çomak (invers turcesc, un *ghain* iniţial înclină spre *k*: kalion, kazeta, kalabalyk).

Un *m* final devine *n*: băcan, susan, taman

în raport cu *bakkam*, *susam*, *tamam* (invers: *madem* din *maden*); aceiași tranzițiune a unui *m* inițial o presintă năframă (arch. *mahramă*, mod. *maramă*) și năstrapă față cu *mahramă* și *mașrapă* (cea din urmă cu intercalarea unui *t* normal).

Alternarea între *è* și *ğ*: *cephana*, *cance paralel* cu *gephana*, *cange* (haraciū: *harağ*) și *gergevea*, *giampara paralel* cu *cercevea*, *ciampara*.

Un *ș* sau *ç* turc se conservă intact în românește; une-orî un *ș* final alternază cu *è*: *baciū*, *cerviciū*, *dîrviciū* din (cioban)baș, *cerviș*, *derviș* (o asemenea alternare există și în turca vulgară). Redarea unui *ș* prin *s* orî *ț* indică fără dór și pôte un intermediū neo-grec, de óre-ce numai această limbă dintre idiomele balcanice nu posedă sonurile *ș* și *ç*: numai așa se explică forme ca *masala*, *saltea*, *sefterea* (*μασαλάς*, *σελτές*, *σαχτερές*) în raport cu turc. *maşalâ*, *şeltè*, *şahterè*; sau *țeft*, *țelebi*, *țol* (*τζίφτι*, *τζελεμπής*, *τζόλι*) față cu turc. *çift*, *čelebi*, *čul* (cf. *cioltar*).

Dubla consonanță inițială, în araba și în turca. se evită prin antepunerea unui *i* (o caracteristică a acestor limbi): cf. ar. *Iflatun* din *Platon*, turc. *Iflak* și *Ibraila* din *Vlah* și *Braila*. Limba română admitînd grupul consonantic inițial, lepădă acest *i* eufonic: *schele*, *schingiū*, *ștubeciū*, *Stambul* din *iskele*, *iskenge*, *istubeč*, *Istambol* (cf. totuși: *ișlic*).

Protesa unui *s* (cf. *sbiciū*): *sbenghiū*, *scrum* etc. Epentesa unui *b* (*dambla*), a unui *n* (*amandè*: *amadè*, *basmangiū*, *boiangiū*), a unui *r* (*arșa* și *arșic*: *așyk* și *hașa*), a unui *t* (*năstrapă*: *mașrapă*) etc.

Elisiunea silabeî atone sau a consoneî: (inițială în) *cabaz*, *chindie*, *laie*, *lэфă*, *satara*, (i)șlic scurtate din *hokka-baz*, *ikindi*, *alay*, *’ulefe*, *mu-*

sadere, başlyk ; (mediană în) bulubaş şi suman din bulukbaşy, sukman ; (finală în) iadeş, meş, pan-gea, patlagea din yadest, mest, paŋgar, patlyĝan.

Metatesă s'a făcut în chitie, mahal, nacafa şi siminechie din formele paralele tichie, hamal, nafaca şi sinamechie ; micşunea e o formă metatetică din menekşe.

O amplificare finală se face la câte-va vorbe bisilabice, indicând mai ales nume de rudenie, prin silaba intensivă *-că* (sub analogia formelor desmierdătore ca taică, maică etc.) : băbacă, duduică, nenecă (cf. iacă „bunică“) din primitivele baba, dudu şi ninè ; apoi prin analogie : inicer-că. O simplă amplificare derivativă revine în vorbe ca chirie (primitiv chirà) şi magazie (alătura de magaza).

O amplificare ca la vorbele : abac, bageac, baltac etc. (în raport cu formele primitive : aba, bagea, baltă etc.) există probabil şi în turcesce.

Alternarea între vocala simplă şi aspiraţiunea ei şi viceversa (aba şi haba, alaiū şi halaiū, araba şi haraba, arap şi harap — invers : habar şi abar, harman şi arman, harşa şi arşa) nu e specifică împrumuturilor turcesci, ci este o caracteristică generală a limbei.

Incheiăm aceste observaţiuni fonetice cu câte-va cuvinte asupra asimilaţiunii vocalice, un fenomen comun al limbei, în special al limbei române care o aplică pe o scară mai mult sau mai puţin întinsă la toate contingentele ei lexicale.

Acest fenomen lingvistic a fost de curînd studiat de d. Storch sub numele de „armonie vocalică“¹⁾, un termen cu totul impropriu, de

¹⁾ Ad. Storch „Vocalharmonie in Rumänischen“ in Weigand, *Jahresbericht* VII (1900), p. 93—175 : studiu excelent ca spirit şi metodă, dar concepţiunea fundamentală pare eronată.

ore-ce în idiomele uralo-altaice (de unde autorul a împrumutat acest termen) se înțelege printr'însul acțiunea vocalei *radicale* asupra *sufixelor* (§ 1) fără nici un raport cu accentuațiunea: pe când acomodarea sau asimilațiunea vocalică în românesce (și în celelalte limbi indo-europene) se datoresce totdeauna influenței accentului, fie el principal sau secundar. Altminterea, acest fenomen, cel puțin cât privește turcismele românesce, e parte de origine modernă și parte de provenință locală.

Ast-fel alternază: carvasara (arch. chervăsărie), ciriviș (arch. cerviș), marafet (arch. marifet), nișiște (arch. nișaste), razachie (arch. rezachie), revent (arch. ravent), ristic (arch. răstic), siminechie (arch. sinamechie), tipsie (arch. tepsie), tiptil (arch. teptil), zaharea, (arch. zaharea), zarba (arch. zerbaf); — iar pe de altă parte: badana (Munt. bidinea), bucluc (Munt. bocluc), burungiuc (Munt. borangic), chilipir (Mold. chelepir), chimir (Mold. chimer), dușumea (Mold. dușamè), gialat (Mold. gelat), nohot (Munt. năhut), seftea (Munt. saftea), sefterea (și safterea) etc.

Maî observăm că pretinsa armonie vocalică lipsesce tocmai în majoritatea formelor unde ea există în turcesce: lichea (t. leke), peltic (t. peltek), pingea (t. penge), sidef (t. sedef), tingire (t. tengere). Din contra, în turcesce și românesce: cerceve, testemel, tenekè, tikia, zarzavat.

Cum se vede, asimilațiunea vocalică e cu totul de altă natură și e departe de a avea valoarea unei legi fonetice ca armonia vocalică din idiomele uralo-altaice, deși ambele par a se datorii aceleiași cauze primitive de natură fiziologică: eufonia, un motiv ce variază după loc și timp (cum o arată și formele locale ale ace-

leiași vorbe turcesci): cf. variantele moldovenești: ceti, fimee, vidè cu formele literare muntenești: citi, femee, vedé; și invers: pacat, so-pon cu păcat, săpun.

Iată acuma cele câte-va cazuri de asimilațiune reală, progresivă și regresivă, după cum influența analogică se exercită asupra unei vocale care urmăzează saū care precede:

a) acadea: akyde (formă intermediară *acă-dea); becher: bikiar (ngr. *μπεκιάρης*), budulac: budala (alb. budalek), fișic: fișe[n]k (ngr. *φυσέκι*), mindir: minder (ngr. *μεντέρι*), patlagea: patliğan (ngr. *πατλιζάνα*) etc.

b) bidiviū: bedevi, bursuc: borsuk, ceplegea: kaplyğa, duium: doyum, fudul: fodul, mazdrac: myzrak, mosor: masur (ngr. *μασούρι*), sac-sana: seksane, șandrama: sondurma, terezie: terezazi, tibișir: tebașir (ngr. *τέμπσιρί*), zarnacadea: zerinkadè (ngr. *ζερνεκαδές*).

Ast-fel, asimilațiunea jôcă în fonetică același rol ca analogia în domeniul general al limbei: ambii acești factori, de natură psihologică și fiziologică în același timp, concură a explica modificările speciale, cari par a fi refractare legilor mecanice ale foneticiei. ◀

§ 22. ACCENTUL. — Accentul în limba turcă e uniform și cade de regulă pe ultima silabă (în opozițiune cu fineza și maghiara); dar neavând o silabă dominantă, tonul nu se oprește pe silaba din urmă și variază cu schimbările ce suferă vorba prin flexiune saū prin pozițiunea-i sintactică. Chiar în vorba izolată întonarea ultimei nu e o regulă absolută; ast-fel vorbele următoare aū tonul pe antepenultima: așerin, bînbașy, kabàniça; altele mai numeroșe

L

pe penultima: cãnta, elbett, gãnbaz, yãdest, kòpca, kùka, kùla etc.

Turcismele române aũ în cea mai mare parte accentul pe ultima silabã. Deviaþiunile de la acẽstã normã generalã, dacã nu existã în turcesce, pornesc sau de la un motiv de diferenþiare semanticã ca: abã și abã, agã și agã, bulgùr și bulgãr, mascarã și mãscãrã; sau accentul modern diferã de cel vechiũ ca în câșlã (arch. câșlã), iãmã (arch. iamã), iùreș (și iurüş), léfã (arch. lefeã), pastrãmã (arch. pastramã) etc.; sau, în fine, vorba se intonezã pe ultima ori penultima dupã localitaþi: barem și bãrem, bașca și bãșca, dușmãn și dușman, haidem și hãidem, helbèt și helbet, sipèt și sipet (cf. aripã și aripã, bolnãv și bõlnav, vùltur și vùltùr).

Problema accentului în limba turcã e fòrte importantã, mai ales întru cât privesce raporturile sale cu idiomele balcanice și în special cu limba romãnã. Din nenorocire, nu existã încã o monografie completã asupra acestuia¹⁾. Din capul locului surprinde contrastul intonaþiunii între maghiara sau fineza și turca, tóte idiome în care silaba radicalã constituie deopotrivã elementul stabil iar formele gramaticale fiind nisce simple elemente adiþionale. La început pare cã și turca accentua prima silabã adicã cea radicalã, cum dovedesc încã unele proparoxitone (cf. bãmia, tãkia) și cã treptat tonul a înaintat asupra silabelor adiþionale, pãnã s'a fixat în cea mai mare parte asupra ultimei.

¹⁾ Aceea de Bonelli, *Del movimento dell' accento nel turco-osmani* (Roma, 1893) e cu totul insuficientã sub raportul lexical, singurul care ne interesezã aci.

În vorbele terminate într'un diftong cu *i* final, accentul cade pe prima din cele două vocale: alây, bèy, bòy, nèy, sòy, serây etc. Accentul originar se menține de asemenea în vorbele străine (çòtura, efendi, hâtman, iskèle, iskèmle, kòntoş, kundùra, kuvâta, palâska, şapka, sòba, trâmpa, tulumba), în cele neologice (bandièra, barâta, duzîna, kazeta, lira, lokânda, salâta, Italia, Rùsia, Spània) şi în formele derivate (hây-de, kapân-ğa, sàn-ki, tabân-ğa).

Abstracţiune făcând de aceste casurî speciale, există totuşi un număr însemnat de turcisme românesce, carî nu observă oxitonia caracteristică şi quasi-generală. Asemenea elemente par a aparţinea unei fase mai arhaice a accentuaţiunii turcesce, cel puţin unele dintr'însele. Spre a scôte în relief această accentuare excepţională, alăturăm formele corespunzătoare neogrecesce, singura limbă balcanică care dă accentului o expresiune grafică :

a) trisilabe : dulâmă (ντουλαμάς), ghiòtura (cf. κουτοροού), marâmă (μαχραμάς), tingîre (τεντζερές şi τεντζέρι) ;

b) bisilabe : bùga (μπουγάς), cãlfă (καλφάς şi κάλφας), chilă (κίλες), fõtă (φουτάς), mângăr (μαγκούρι), paiântă (παγιαντάς), tâftă (ταφτάς), tâvă (ταβάς), tõrbă (τορβάς).

În turcesce silabele unei vorbe neformând un tot indisolubil ca bună-òră în limba franceză, fie-care din aceste silabe îşi menține óre-cum individualitatea şi se rostesc cu un ton secundar. Acest caracter fluid al accentuării osmanlii explică până la un punct abaterile românesce (şi probabil balcanice) de la oxitonia obicinuită a împrumuturilor turcesce.

Cap. III : Elementul morfologic

§ 23. SUFIXE. — Sub raportul morfologic sînt importante sufixele turcesci, cari aũ devenit atît de familiare urechii românesci, în cât ele se aninã prin analogie și la vorbe de altã origine. Și acest fapt este comun tuturor limbilor balcanice cari aũ fost influențate de turca¹⁾.

Aceste sufixe sînt: *-gi* sau *-ci* (ğy, ğü, ğu), *-i*, *-li* (ly, lü, lu) și *-lyk* (lik, lük, luk), cari aũ devenit românesce *-giu* sau *-ciu*, *-iu*, *-liu* și *-lic*, formãnd nume de agenți sau de acțiune și nume abstracte.

I. Sufixul *-gi*, *-ci* (*-giu*, *-ciu*) formezã substantive și adjective indicãnd meseria, îndeletnicirea, deprinderea²⁾.

1. profesiunea (fabricant sau vîndător): abagiũ, boiangiũ, cafegiũ, cherestegiũ, giuvaergiũ, halvagiũ (analogic: pilafgiũ, rahagiũ), iaurgiũ, iorgangiũ, papugiũ, pastramagiũ, simigiũ, șalvaragiũ, tinichegiũ, toptangiũ, tutungiũ, zarzavagiũ; calpacciũ, topciũ, tufeciũ.

2. o ocupațiune:

a) cel ce posedã sau îngrijesce: conacciũ, duğhengiũ, hergheligiũ, sofragiũ, tulumbagiũ, ciubucciũ, fanaragiũ (analogic: masalagiũ), narghelegiũ;

b) cel ce pörtã sau duce: bocceagiũ, buzduganagiũ, iedecciũ, chervangiũ, chirigiũ, harabagiũ, surugiũ;

c) cel ce cãntã din: muscalagiũ (analogic: giamparagiũ), naingiũ, tamburagiũ.

¹⁾ Miklosich, *Über die Einwirkung des Türkischen auf die Grammatik der südosteuropäischen Sprachen*. Wien, 1889.

²⁾ Numele de agent în *-gi* corespunde sufixului persian *-dar*: *lefterdar*, *haznadar* alătura de *teftergiũ*, *haznagiũ*.

3. o apucătură saŭ obicînuință (mai ales rea): haramgiŭ, inacciŭ, mascaragiŭ, tertipgiŭ, zorbagiŭ.

Pe cale analogică sufixul se aplică mai întîi chiar la vorbe turcesci în accepțiunile enumerate: [profesiune] astaragiŭ (cf. abagiŭ), rahagiŭ (cf. halvagiŭ); [ocupațiune] binagiŭ (cf. cheres-tegiŭ), carvasaragiŭ (cf. hangiu), sacagiŭ (cf. surugiŭ); [posesiune] damblagiŭ, lefegiŭ, mahalagiŭ; [pornire rea] hatirgiŭ, moftangiŭ, palavragiŭ, zamparagiŭ.

El se alipesece apoi la elemente romanice: barcagiŭ (cf. caicciŭ), laptagiŭ (cf. cafegiŭ), lampagiŭ (turc. lampagi, cf. postași „facteur“), contracciŭ (bulg. kontrakciia), duelgiŭ, reclamagiŭ, scandalagiŭ (serb. larmașiia); cf. Moldovangiŭ: (Cron. III, 262) cu serb. Dunavșiia „locuitor de lângă Dunăre“;—la elemente neo-grecesce: galeongiŭ, lemongiŭ, săpungiŭ;—la elemente slave: bragagiŭ (cf. bozagiŭ), darabangiŭ (cf. turc. daulgu), marfagiŭ (cf. bocceagiŭ), pomanagiŭ (cf. chilipirgiŭ), povarnagiŭ (cf. turc. rakiși), zavergiŭ saŭ zavragiŭ (cf. zorbagiŭ).

Sufixul *-giŭ* alternază cu sinonimele românesce *-ar* saŭ *-aș* (capugiŭ: portar, caicciŭ: luntraș); bidinar (t. badanași), cizmar (cf. papugiŭ), ciaprazar și găitănar (t. kaitanși), ciubucar (alătura de ciubucciŭ, cu sens diferit); chiriaș (și chirigiŭ, cu sens diferit), boclucaș (dar tertipgiŭ), ciomăgaș (dar duelgiŭ) etc.

II. Sufixul *-i* formază adjective indicând o asemănare sub raportul colorii: cărmiziŭ, chimioniŭ, conabiŭ, fistichiŭ, ghiviziŭ, ghiurghiuliŭ, havaiŭ, limoniŭ, naramgiŭ, nefiŭ, samaniŭ, singepiŭ, turungiŭ aŭ produs pe cale analogică:

cafeniū (cf. samaniū), caisiū, chihlibariū, liliachiū, micșuniū, năhutiū, pătlăgeniū.

III. Sufixul **-LI** (*liū*) forméză adjective exprimând :

1. o apartinere „care ține de, care face parte din“ : cazacliū, misirliū, ogiacliū, osmanliū, pazvantliū și cârjaliū ;

2. o posesiune „care are...“ : capanliū, chefliū, hangerliū, iedecliū, nurliū, tabietliū ;

3. o relațiune : belaliū, catifeliū, ogurliū ;

4. portul saū îmbrăcăminte : binișliū, caf-tanliū : cf. turc. *çakşyrly* „qui porte une culotte“, *şapkaly* „qui porte un chapeau“.

Câte-va forme analogice : giubeliū (cf. binișliū), hazliū (cf. nurliū) etc. Sufixul se adaogă (mai rar) și la elemente străine : corajliū (cf. chefliū).

Din acest sufix s'a dezvoltat românesce o formă secundară **-LIE**, formând substantive cu sensuri corespunzătoare : cazaclie „un fel de căciulă“ (*kazakli*), ghimirlic „cocióbă“ (*kemerli*), sarailie „un fel de plăcintă“ (*saraily*), zoralie „horă cu sărituri forțate“ (*zorly*).

IV. Sufixul **-LYK** (*-lic* saū *-lic*) și **-LUK** (prima formă în româna, albaneza și bulgara, a doua exclusiv în sêrbesce) forméză mai ales nume abstracte exprimând :

1. o stare generală : ciraclîc, hagialîc, surghiunlîc ;

2. o calitate (în deosebi rea) : cabazlîc, caraghiozlîc, ciapcânlic, hainlic, mardalic, mascaralic, mucalitic, murdarlic, mofluzlic, pișicherlic, șiretlîc, tembelic, zamparalic, zorbalic ;

3. o ocupațiune (și folosul ce rezultă) : boiangilic, bozagilic, giambașlic, hamalic, harabagilic, samsarlic, telalic, vechilic, zaraflic ;

4. un grad sau rang (și un teritoriū anunit): caimacamlīc, pașalīc, zapcīlīc;

5. o colectivitate: boccealīc, calabalīc, gīam-līc, mezelic, paralīc, parmaclīc, tamazlīc (nume de monete colective: beșlic, ichilic, irmilic);

6. un raport („ce ține de...“): anterlic, berbelic, ciorbalīc, (nume de daruri: bairamlīc, balgibașlīc, beilic, ramazanlīc).

Forme analogice: avocatlīc (turc. avokatlyk: cf. vechilic), berbantlīc și crailīc (cf. zamparalīc), senatorlīc, varvarlīc (Beldiman; cf. zorbalic).

Acest sufix alternază cu sinonimul românesc *-ie*: hainie și hainlīc, harabagie și harabagilīc, murdărie și murdarlīc, surghiunie și surghiunlīc; apoi călfie și căvăfie (cf. hamalīc), chelie (cf. murdarlīc), ghidușie și pehlivănie (cf. cabazlīc).

La sufixele menționate se pōte adăoga și *-MAN*, care figurază în următoarele vorbe turcescī: busurman, dușman, talașman, tergiman... gu-giuman și sucman; la primele patru exemple se referă și ortoman, primitiv iortoman. Turcesce acest sufix formază adjective (=ly: dizman sau șișman „gras“, koğaman „enorm“) și colective (=lyk: karaman „popor“ din kara „glōtă“; cf. müsīlman, turkman etc.).

Vorba BAȘ „cap“ este un prefix special ce constituie obicīnuit primul, une-orī și ultimul element al unei compozițiunii și se alătură la vorbe turcescī (baș-ciauș și bulu-baș, baș-salahor și cafegi-bașa) sau românescī (baș-boier și portar-bașa, baș-căpitan și capudan-bașa), dând în ultimul cas compozițiunii cu adjective și o nuanță nefavorabilă (baș-bătăuș, baș-marghiol, baș-neghiob).

Tot un fel de sufix e și elementul pronominal *-sy* (*-si*), ce se anină turcesce la un al doilea membru al unei compoziții, exprimând un raport de posesiune față cu primul membru: *ienicer-agasi*, *divan-efendisi*, *Silistra-valesi* etc. Acest sufix se conservă sau se lepădă în românesce, după caracterul mai mult sau mai puțin usual al vorbei corespunzătoare.

Sufixele românesce, care revin mai des în formațiunile secundare ale vorbelor turcesce, sînt :

I. Sufixe diminutive, foarte numeroase (în număr de 22):

- AC (cf. *prostănac*): *budulac*;
- ACHE (ngr. *-ίζι: παιδάκι* „copilaș“, *Costache*, *Petrache*): *agache*, *beicache*, *cilibidache*, *fudulache* (cf. *țafandache*);
- AȘ (cf. *copilaș*, *cuțitaș*, *flueraș*): *buzdugănaș*, *caicaș*, *catîraș*, *chimiraș*, *ciobănaș*, *fermenaș*, *găitănaș*, *ghiozdănaș*, *sipetaș*, *tulpănaș*, *zăbunaș*;
- CĂ (cf. *maică*, *taică*, *dădacă*, *doică*): *babacă*, *duducă*, *nenecă*;
- CIOR (cf. *oscior*): *fescior*, *levincior*;
- EICĂ (cf. *scurteică*): *ciubeică*, *ghiordeică*, *giubeică*;
- EL (cf. *cercel*, *cojocel*, *scăunel*): *atlăjel*, *băltăgel*, *benișel*, *birlicel*, *bondocel*, *bostănel*, *caicel*, *capoțel*, *ciobănel*, *ciomăgel*, *coltucel*, *dovlecel*, *gărbăcel*, *gavanoșel*, *ietăcel*, *papucel*, *sănducel*, *sipețel*, *tencurel*, *vătășel*, *zăbunel*; pl. *șălvărei*, *zulufei*.
- EȘ (cf. *scăueș*): *sumăeș*;
- ICĂ (cf. *fetică*, *păsărică*): *bostănică*, *sultănică*, *tingirică*;
- ICIÛ (cf. *gădiliciu*, *tremuriciu*): *măscăriciu*;
- INĂ: *arapină*, *haramină*;
- IOR (cf. *căprior*, *frățior*): *dulăprior*, *rachior*, *zarifior*;
- IORĂ (cf. *inimioră*, *păioră*): *abăioră*, *cutioră*, *farfurioră*, *lefușoră*, *mărămioră*;
- IȘCĂ (cf. *morișcă*): *cadișcă*;
- IȚĂ (cf. *codiță*, *peniță*, *porumbiță*): *cătrăniță*, *du-*

gheniță, fotiță, halviță, odaiță, rachiiță, tulumbiță; bă-baiță, duduiață.

-uc (cf. sătuc): hărămuc;

-ue (cf. ferestruie): dudue.

-uș (cf. ineluș): aguş;

-ușă (cf. curelușă): perdelușă;

-ușcă (cf. femeiușcă): arăpușcă;

-uț (cf. bănuț): cerdecuț;

-uța (cf. mântăluță, stelăuță): abăluță, bårdăcuță, bāsmăluță, catifelăuță, farfuriuță, gentuță, giubeluță, ieh-neluță, păralăuță, perdelăuță, saielăuță, sarmăluță, țărăbuță, tasmăluță, tichiăuță; duducuță, nenecuță.

II. Sufixele augmentative sînt, din contra, fôrte puține (6):

-AIE (cf. flăcărie): dănănaie;

-ANDRĂ (cf. copilandru): micșandra d. micș-unea (finalul organic considerat ca un sufix).

-ĂŪ (cf. lingăŪ, mîncăŪ): haidăŪ, telălăŪ;

-ILĂ (cf. murgilă, ochilă): arăpilă, chiorilă;

-OIŪ (cf. pietroiŪ): surloiŪ, țărăboiŪ;

-ŌNĂ (d. suf. verb. ngr. -ov-): mascaronă (archaic).

III. Sufixele de moțiune sînt tot de origină diminutivală (5 forme):

-CĂ (cf. fică, țarancă): dușmancă, hagică, teleleică;

-ĂSĂ (cf. împăratésă, preotésă): bacănésă, bidină-résă, vizirésă;

-IȚĂ (cf. bivoliță, morăriță): bęcăliță, mîrzăciță, rachieriță, tătăriță, telăliță;

-ŌIE: agŌie, păsŌie;

-ŌICĂ (cf. nemțŌică): arăpŌică, hangŌică, hatŌică, mahalagiŌică, moftangiŌică, samsarŌică, telelŌică.

IV. Sufixe nominale:

1. concrete (nume de agent):

-AR (cf. argintar, bucătar, portar): arșicar, bidinar, cabazlicar, ciaprazar, ciorecar, ciurecar, găitănar, giolar, ișlicar, ogegar, olăcar, sucmănar, surlar, șăicar, tă-băcar, testemelar, zăbunar.

-AȘ (cf. arendaș, ostaș, meseriaș): buciucaș, chiriaș, ciomăgaș, lefaș, mazilaș, odăiaș, rufetaș, satiraș;

-ER (cf. pivnicer, pälărier, vier): abăger, becer, bogasier, hărăcer, rachier;

-IST (ngr. -ιστης: cf. gornist, bonjurist, junimist): divanist, zeflemist;

-IT (ngr. -ιτης): divanit (alătura de divanist), măscărit (alătura de măscăriciū și mascaronă).

-UȘ (cf. jucăuș, spiriduș): ghiduș.

2. abstracte (nume colective sau de acțiune):

-Ă: bostană, mahală, ulucă; și formele români-zate: călăuză, caraulă.

-ĂRIE (cf. bozărie, stufarie): bostănărie, ciubucărie, dulăpărie, căzănărie (veđi -ERIE și -IE);

-ĂRIT (cf. văcărit): beșlegărit, tutunărit (veđi -IT);

-ATICA (ngr. -άτικα pl. d. -άτικον): cantariătica (cf. μαγαζάτικον, loyer d'un magasin);

-CIUNE (cf. uriciune): măscăriciune (archaic);

-ÉLĂ, -IALĂ (cf. albăstrélă, poleială): boială, cânăla; ciomăgélă, igurțelă, mahmurélă, sictirélă, sulemenélă;

-ELNIȚĂ (cf. cădelniță, vîrtelniță): chibritelniță, șerbetelniță;

-ENIE (cf. grozăvenie, vedenie): șiretenie;

-ERIE: boiangerie, bozagerie, ciubuccherie, harbuze-rie, iorgangerie, mungerie, paciagerie, simigerie, sofragerie, tinichegerie, toptangerie, tutungerie (veđi -IE);

-ETE (cf. vrabete): dovlete;

-ICĂ (ngr. -ική pl. d. -ικόν): bacalica (cf. zaharica), giuvaerica (cf. diamantica) etc.;

-IE (cf. ferărie, pescărie): abagerie, băcălie, becerie, bogasierie, căftănie, călfie, căsăpie, căvăfie, ciobănie, dulgherie, rachierie, salahorie;—(cf. judecătorie, împărăție): agie, beșlegie, căimăcămie, ciaușie, hănie, mîrzăcie, olăcărie, pășie, saigie, vizirie, zapcie;—(cf. frăție, lăcomie): cărdășie, chelie, dușmănie, fudulie, hainie, mahmurărie, moftangie, mofluzie, murdărie, pelticie, surghiunie;—(cf. jucărie): ghidușie, măscărie, pehlivănie, rușfetărie;

-IME (cf. călărime, mulțime): arăpime, arnăuțime, cadînime, ienicerime, mazîlime, tătărimie, vechilime;

-ISMĂ (ngr. -ισμα): buiurdismă, harasladismă etc.;

-IT (cf. asfințit, călărit, ciripit): căftănit, cântărit, măhălit, mazilit, saigit, salahorit, sulemenit, tăbăcit;—(cf. morărit, văcărit) căimăcănit, ciohodărit (veđi -ĂRIT);

-URĂ (cf. lovitură): zapciitură.

V. Sufixe adjectivale :

- AŞ (cf. nevoiaş, pătimaş) : boclucaş ;
- AT (cf. buzat) : perciunat ;
- CIOS (cf. uricios) : măscăricios ;
- ÉN (sl. én ; cf. bourén) : mofturén, sinonim cu mofturos ;
- ESC (cf. românesc) : agemesc, arăpesc, viziresc, zapciesc, arnăuţesc, bogdănesc, cârjaliesc ;—(cf. domnesc) : agesc, ciauşesc, gelepesc, hantătăresc, mazilesc, păşesc, saigesc, spahiesc ;—(cf. băbesc) : abăgeresc, bogasieresc, harbuzesc, salahoresc, samsaresc, surugesc ;
- ÉSCĂ (în nume de hore : cf. ardelenéscă, oltenéscă, ȕigănéscă) : arăpéscă, arnăuţéscă, cadînéscă, cerchezéscă, ciobănéscă, gelepéscă, lăzéscă, tăbăcăréscă ;
- IT (cf. ciuruit) : cāngiuit ;
- LOG (cf. fomfolog, terfelog) : moftolog ;
- NIC (sl. -inik ; cf. sfetnic, zavistnic) : mozavirnic, pazarnic ; (cf. datornic) : măscornic d. măscară (archaic).
- OS (cf. fricos, sperios) : bălăbănos, chelbos, duşmănos, hăzos, marafetos ;
- RIŪ (cf. auritū, plumburiū) : tuciuriū.
- ROS (cf. lăudăros, somnoros) : mofturos, năzuros.

VI. Sufixe adverbiale, puţin numeróse :

- ESCE (cf. boieresce, frăţesce) : beşlegăresce, ciobănesce, surugesce ;
- ETICA (ngr. -étika) : sadética.
- IŞ (cf. cruciş, orbiş) : chioriş.

Cum se vede, numărul sufixelor românesce, cari se anină la tulpine de origină orientală, sînt foarte numeróse şi covîrşitoare celor de proveninţă direct turcéscă. Pe de altă parte, alăturarea sufixelor turcesce (ce-I drept, în casurî mai puţin frequente) la tulpine de diferite originî are o deosebită importanţă lingvistică, ţinînd sémă de caracterul óre cum exterior al influenţei osmanliei. Ambele aceste fapte, de ordine mai mult intelectuală, concură a demonstra intimitatea relativă a contactului etnic şi

procesul de infiltrațiune al elementului oriental în limba română.

§ 24. FORMAȚIUNEA PLURALULUI. — Pluralul vorbelor derivate din turcesce se formează pe cale analogică după următoarele norme¹⁾:

1. Numele masculine fac pl. în *-i*: bacal, baciū, beiu, călăuz, casap, cioban, dulgher, dușman, hagiū, hamal, moftangiū, mușteriū, pehli-van, salahor, surugiū, telal, vechil, zaraf.

Tot așa numele de plante: bostan, cais, har-buz, liliac, nufăr, salcâm; și de animale: bursuc, catăr; precum și un șir de vorbe ca: ciorapī (cf. colțunī), iminei și papuci (cf. pantofi), ciac-șiri și șalvari (cf. nădragī), butuci și tumurugi (cf. buturugi), perciuni și zuluți (cf. peri).

După aceeași normă procedeză adjectivele: abraș, agiamiū, bondoc, caraghioz, chel, chiabur, chior, ciacăr, fudul, hain, mahmur, murdar, peltic, pișicher, zevzec.

Puținele nume masculine în *-ă*: agă, calfă, pașă fac asemenea la plural: agi, călfi, pași (după analogia lui popă, vlădică).

2. Numele neutre fac pluralul:

parte în *-e*: anterie, arcane, baltage, buz-dugane, caice, cântare, capace, cazane, ciaune, ciubuce, gârbace, giamantane, hambare, iatagane, ibrice, ilice, mintene, sahane, sumane;

parte în *-uri*: alaiuri, alișverișuri, bacșișuri, beciuri, benghiuri, boelucuri, buturi, caimacuri, calupuri, canaturi, câștiuri, caturi, chefuri, chibrituri, chilimuri, chilipiruri, chimiruri, chiu-puri, ciarșafuri, cilicuri, cituri, ciurecure, cusu-

¹⁾ Cele mai multe din datele acestui paragraf sînt luate din *Gramatica elementară a limbii române* (Iași, 1897) a d-lui A. Philippide: un material bogat și metodic se află aci pus la dispozițiunea cercetătorului (p. 80-85). Cf. și Weigand, *Jahresbericht* IV (1897), p. 82-135.

ruri, dezghinuri, fesuri, fişicuri, fitiluri, giamuri, hapuri, hatîruri, marafeturi, mărgianuri, mere-meturi, mezaturi, mezelicuri, mofturi, naiuri, pervazuri, rafturi, soiuri, tacâmuri, taifasuri, tainuri, talazuri, teluri, tencuri, tigheluri, toiuri; şi colectivele: calabalîc, parmaclîc, tamazlic;

parte în *-e* şi *-uri*: acarete şi acareturi, amanele şi amaneturi, arşice şi arşicuri (şi arşici), capóte şi capoturi, cerdace şi cerdacuri, coltuce şi coltucuri, conace şi conacuri, divane şi divanuri, găitane şi găitanuri, giuvaere şi giuvaeruri, halate şi halaturi, hangere şi hangeruri, iatace şi iatacuri, maidane şi maidanuri, metereze şi meterezuri, satîre şi satîruri, sipete şi sipeturi, tavane şi tavanuri (şi tavanî, cu alt sens), tulpane şi tulpanuri, zimbile şi zimbiluri.

3. Numele feminine fac pl. în *-e*: ciorbă, fotă, giantă, havră; în *-i* şi *-e*: dulamă, năframă, tarabă; iar în *-i*: odaie, tingire.

Cele mai multe dintr'insele terminându-se în *-á* sau *-eá* (*-iá*) îşi modeléază ast-fel pluralul:

(după căţea, măsea, nua, stea, surcea) — boiele, cafele, narghilele, perdele; abale, agale, basmale, parale, sacale; şi tot aşa masculinele: beizadea, farfara, haimana, mascara; (după argea, mărgea) — ipîngea.

Vorbele curmale, nazuri şi nuri au numai pluralul; léfă face la pl. lefi (cf. plăţi) şi lefuri (cf. hacuri); ocă: ocî, ocale sau rămâne neschimbat; dulap, tavan şi uluc fac pl. în *-i* şi în *-uri*, cu sensul diferenţiat.

Vorbele agă şi paşă pot avea un întreit plural: agî şi paşî, agale şi paşale (din agá şi paşá) şi chiar forma turcescă a pl. agalarî (în cronică, în bulgara, sërba şi albaneza) şi paşalarî (macedo-rom. păşălar).

În flexiune, toate vorbele populare au încercat modificările fonetice după prototipurile vechi ale limbii: arman face la pl. armene (de unde sing. și armén), boiele din boia (după gălbenele), liliaci din liliac, feligene și mintene din feligén și mintén, gavanóse din gavanos (cf. óse), gente din géntă (cf. gene din génă); ciomag face ciomege (după toiag), dar baltag conservă vocala finală, din cauza caracterului său mai puțin popular.

Vorbele agă, babacă, ducă etc. fac la genitiv: agăi sau aghi, babacăi și babachi, ducăi, duchi și chiar ducii (după analogia cu bunică, doică).

§ 25. PARTICULE. — Interesante sînt și numeroasele particule (adverbe, conjuncțiuni și mai ales interjecțiuni), cari sînt și astăzi foarte populare și unele caracteristice: aferim! ama! aman! bre! carnaxi! haide! halal! haram! helbet! Apoi: abitir, afif, amandè, barem, bașca, giaba, hici, peșin („îndată“), sanche, sîc, taman; și forme compuse: ciat-pat, get-beget, ghioj-ghióre, goj-gogea, hurduz-burduz, techer-mecher; în fine, locuțiuni adverbiale: buluc, tabla-bașa, urdu-belea; cu diumul, cu ghiotura, cu toptanul.

Iată și următoarele cari, din cauza caracterului lor local ori sporadic, n'au putut fi trecute printre Vorbele populare.

Adverbe:

chez „toemai“ în cântecele dobrogene (Burada, 176: *Chez fata cadiului, Nepóta 'mpëratului*; 211: *Dar fata de unde o ia? Chez din tîrg din Dobrogea*). — KEZ, idem.

evet „da“ în poezia populară (Alexandri, 136: *Turcii toți eret* (dicea)). — EVED, oui; bulg. serb. evet.

ioc „nu“, în jocul păpușilor și aiurea (Teodorescu, 121: *Para în pungă ioc, Mîncare de loc*; Bogdan, *Povești*, 118: *la alt negoț nu se pricepe nici ioc*). — yOK, non.

Popular e și compusul **dibioc** „nu se afla, nu se pomenesce“ (Marion, 49: c'ășa cărcimărița *dibioc* în tótă mahalaua). — **ДИБ** **НОК**, il n'y a pas (litt. pas de fond).

Interjecțiuni:

alalah! strigăt de admirațiune entusiastă în baladele noastre și care nu-î de cât forma reduplicată a lui Allah! strigătul războinic al Mahometanilor (Alexandri, 167: *Alalah!* caî arăpescî! *Alalah!* caî tătărescî!).

avalim! bravo! într'un cântec din Covurluiu (Etymologicum, 2141: *Avalim* Tudor vitéz, Mulți 'ți mai mor de necaz!). — **EVALLA!** (ar. eyvallah „j'en jure par Dieu!“) oui! soit! (finalul sub acțiunea sinonimului *aferim*); bulg. *vallaha!* serb. *vallaa!*

dur! „stăi!“ într'o colindă (Teodorescu, 74: *Dur, dur, dur!* negrule, *dur!* Că nu-î fur, ca să te fure). — **DUR** (imper. d. durmak), arrête-toi! alb. serb. *dur!* „stăi!“

ghelal! vino! în poesia populară (Alexandri, 116: *Ghelal!* tu cu mine, Că te-oii purta bine; Burada, 150: Tu fată a caduiului... *Ghelal!* *ghelal!* până colea). — **GEL**, (imper. d. gelmek), viens! serb. *gel!* bulg. *ela!* ngr. *ελα!*

hairusum (airusum!) să-î fie de bine! sinonim cu *halal!* (Marion, Universul d. 1893, No. 15: *hairusum* d'ășa nevastă! Ibid. 1894, No. 21: *airusum* să-mî fie!). — **HAIR** **OL** **SUN**, que bien te fasse!

işala! expresiunea resignării musulmane în privința celor viitoare: 1. de o vrea D-đeū! corespundend românesce lui „bun e D-đeū!“ (Zilot, 37: Nazîrul iarăși îi se făgăduia cu *işala!* cum obiceinesc Turcii de đice... Teodorescu, 568: Turcii din gură striga: *Işala!* și *maşala!* 606: Impăratul d'auđia, *Işala!* că le đicea); 2. (ironic) bravo! (Alexandri, Teatru, 352: să nu crînescî ciórá... *işala!* am închis baragladina! 433: o mie cincî sute galbenî!.. *işala!* *maşala!* m'am făcut chiabur!). — **INŞALLA** (ar. in şa'allah „s'îl plait à Dieu!“) j'espère, peut-être; bulg. *işalah!* serb. *işalah!* alb. *işala!* span. *oxalá!*

maşala! exclamațiune turcescă de admirațiune sau preservativ împotriva diochiului (litt. ce o vrea D-đeū): bravo! sinonim cu *aferim!* (Stamati, 348: îi striga toți într'un glas: *aferim!* și *maşala!* C. Negruzzi I, 24: Arnăuți strigară *maşala!* închinându-se până la pămînt: Teodorescu, 654: Tótă nunta 'mî chiuia, Letin đicea *maşala!*). — **MAŞALLA** (ar. ma şa'allah „ce que dieu veut“), à

merveille! bravo! bulg. serb. mașala! macedo-rom. mașala! (într'un descântec de diochit).

salamalic! formulă de salutare a Orientalilor și care se obișnuiesc numai între musulmani: SELAM ALEKIM (ar. selam 'aleikum), que la paix soit sur vous! alb. bulg. serb. salamalek (selam alekim). Vorba revine la cronocar și în cântecele populare (ca subst. corespunde turc. SELAMLYK, salutation):

a. în cronică, și sub formele literare „salamalechi“ și „selamalichim“ (Dionisie, 188: Pazvand ați făcut *salamlichiu*l său hiritisma către capigiū: 200: după *salamalichiu*l ce ați făcut agalele capigiuluī; Cron. anonimă 140: Banul Cornea, îndată ce ați vădut pe Hadim-saip al Impăratuluī, nimic alt n'ăți mai căutat, măcar un *selamalichim* de la Musaip s'auđă, ci ați încălecat pe cal și ați luat crângul în cap. Revista II, 329 [Istoria Voevoduluī Hangerli]: Decī după ce ați intrat (Turcul) Și *salamu-alechi* i-ăți dat (luī Vodă)...

b. în poezia populară, și sub formele „salamanic“ și „selamalic“ (Marian I, 138: Carabet gróznic pășia Și la dînșif când sosia, A strigat *salamanic!* Vulpian, 21: Iar Căpitan-Pașa *salumanic* îi da, Și din gură o întreba; Teodorescu, 545: Tu *selamalic* l'eī da (Turcilor) Și l'eī dice cu gura...: 564. Mai d'aprópe când venia [ciaușul], Babeī *selamlic* îi da).

Răspunsul la această salutare, ALEKIM SELAM, denotă românesce ironic o mâncare turcésă (Alexandri, Teatru, 671: vreī și selém?.. *alechim-selém?*.. bucate turcescē? cum nu! Adă și *alechim-selém!*).

Spre a putea aprecia cum se cuvine importanța semantică a unor particule atât de răspândite ca barem, bașca, giaba, haide etc., observăm că printre împrumuturile lexicale ungurescē nu figuréză nici-una de o circulațiune mai generală (bătăr = barem și mînten[aș] = pe-șin avënd numai valóre locală); că singurele particule slavone: ba, da, iar... ați importanță sintactică (pe lângă adverbele aevēa, aidoma, tocma = taman, nesam-netam = techer-mecher); și în fine, că gréca modernă rivaliséză, sub acest raport, cu turcésca: pe lângă

adv. „măcar“, sinonim cu barem și el însuși de origină orientală (ngr. μακάρι și μαγάρι d. turc. și cuman. magar „fortasse“, de unde alb. bulg. sērb. magar și măkar), grēca modernă a dat limbei române un șir de particule caracteristice: agale (ἀγάλι), alabàbula și arababură (ἀλλαμπάμπουλα „pèle-mêlo“, de provenință italiană ca și alivanta=tumba d. it. tombolo), alandala (ἄλλ'ἀντι ἄλλα „altele în loc de altele“), anapoda (ἀνάποδα), anocato (ἀνωκάτω, arababură), sēta-fēta (σέρτα-φέρτα „allées et venues“) etc.

Acéstă constatare, pe lângă cea făcută cu ocaziunea sufixelor, ne îndreptățește a afirma, că influența turcescă nu are, în totalitatea extensiunii sale, un caracter superficial și transitoriū (cum s'a susținut în atâtea rînduri) și că dacă multe turcisme sînt expuse să pēră definitiv din limba noastră, apoi unele particule și sufixe orientale cu rădăcini adînci în graiul popular vor rezista de sigur acelei disparițiunii treptate în evoluțiunea limbei.

§ 26. VERBE. — Pe calea directă limba română n'a dobîndit din turcesce nici un singur verb, lucru remarcabil și care 'și găsește pôte explicațiunea în finala Infinitivului (-mak sau -mek), care nu e susceptibilă de a fi românizată.

Altminterea, o stare analogă reflecteză influența maură în Spania: din araba, spaniola n'a moștenit direct nici un verb, ci din substantivele împrumutate ea a format verbe originale și conforme cu spiritul limbei.

Tot ast-fel cele mai multe forme verbale ale noastre de acéstă categorie sînt derivațiunii din substantive turcesci: arcănesc, băcănesc, boiesc, căftănesc, călăuzesc, cănesc, căntănesc, căsăpesc, cătrănesc, chefuesc, chiaburesc, chiorēsc, conăcesc,

ciomăgesc, dulgheresc, fisticesc, fudulesc, huzuresc, mazilesc, murdăresc, schingiuesc, sulimenesc, surghiunesc, tăbăcesc, zăpcesc, zoresc — toate după norma conjugării IV (afară de unicul amanetez). Câteva altele se formeză direct după analogia verbelor neo-grecesci, ca meremet-isesc, zeflem-isesc etc.; sau și cu prefixe ca DES-: desăxănez, desbogasieresc, descotorosesc, destoiesc, desturlăcesc; și mai ales cu IN-: încălizez, închiaburez, încărdășesc, închiriez, încondur, îndoldoresc, înrăfturez, însăxănez etc.

Patru verbe (bășcăluiesc, chefăluiesc, bareci-luiesc și zorbăluiesc) au admis silaba verbală maghiară -LU (cf. burzuluesc, chezășluiesc), pe când sufixul verbal unguresc -U se regăsește în che-fuesc și marafetuesc; verbele giugiulesc și pin-gelesc au suferit acțiunea analogică a lui fudulesc (cf. și sängeclesc); de asemenea, fesuresc și gebrăresc dătoresc tot analogiei forma lor amplificată.

Alte verbe, în fine, puține la număr, ne au venit prin mijlocirea bulgarei. Această limbă, ca sërba și albaneza, a adoptat pentru Infinitivul ei aoristul (tot așa și româna în verbele neo-grecesci: afur-is-ire) și sufixul -is al aoristului verbelor derivate din grecesce îl adaugă la Infinitivul (-sam) sau la aoristul verbului turc (-disam). Ast-fel „atîrdisesc“ și „cortorosesc“ corespund verbelor bulgăresci atardisam și kurtulisam, direct derivate din turc. artyrmak (aorist: artyrды) și kurtalmak; după aceeași normă analogică a procedat „ciracladisesc“ în raport cu turc. çiraklamak (aor. çiraklady + sufixul aoristului grec -si). Asemenea verbe conțin deci la Infinitiv un îndoit sufix aoristic, de aci lungimea lor caracteristică, conținând un minimum de patru silabe.

Cap. IV : Elementul semantic

§ 27. ACCEPȚIUNI METAFORICE. — Sub raportul sensului, un număr însemnat de vorbe orientale au dobândit în românesce o accepțiune figurată, ce pare a fi străină de limba originală : e în majoritatea casurilor, o eflorescență ideală proprie pe noul sol în care au fost resădite, ceea ce dovedește în același timp ce rădăcinii adânci au prins acele expresiuni în mintea poporului. Ast-fel, spre a ne mărgini la câteva exemple :

abraș, în sens de „piază rea“, rezultând din superstițiunea populară pentru caii abrași ;

benghiu pătrunse asemenea în sfera superstițiunii ca preservativ în contra diochiului ;

balama, aplicată articulațiilor corpului, deveni sinonim cu „picior“ ;

bocluc căpêtă sensul metaforic de „belea“ cu o nuanță materială (deja în turcesce) ;

catran, primitiv termin de marină, aplicat apoi unei stări de excitație morală („a se cătrăni“) ;

coltuc, cu o bogată evoluțiune semantică : perniță, colț de pâine, gest de refuz cu cotul („a arăta coltucul“), toate deducțiunile metaforice de la sensul primitiv „subțioră“ ;

lichea, de la înțelesul material de „pată“ trecu la cel moral de „om pătat, secătură“ ;

mehenghiu „iscusit, șiret“ înseamnă la adică „probat, pus la încercare“ după analogia metalelor supuse la piatra de probă numită mehenghiu ;

mușama, în sens de cocoloșire a unei fapte rele („a face mușama“) ;

meși, în sens de curaj („nu-î da meși să . . .“) ;

nuri, litt. „lumină“, se aplică feței luminoase și pline de grație.

Comparațiunile luate din sfera faunei (bursuc)

și a florei: bostan și dovléc, aplicate familiar capului (cf. tigvă); fisticul a dat naștere lui fisticchiu (fig. bizar) și lui fisticesc (litt. a se se face verde ca fisticul: cf. sfeclesc); apoi din cercul meseriilor, și anume:

de la cizmarii noțiunea de „a înșela“ (calupciu, papugiū, pingelese: cf. înșel, litt. a pune șeuă, deci a acoperi calul);

de la croitorii, noțiunea de mustrare, dojană („a trage cuiva un ibrișim, un tighel“), metaforă luată și de la bărbierii („a trage cuiva un perdaf“);

de la dulgherii, noțiunea de linie dréptă („a umbla ca pe ciripie“);

din sfera calului: ciapcân „șiret, șmecher“ (litt. cal ce umblă în sărite) și giambaș, litt. saltimbanc care își riscă viața (ambele deja în turcesce);

din jocul de cărți, termenul de coz („frumósă coz“), iar din jocul în arșice expresiunea „puiū de giol“ (Ispirescu: să dea puiū de giol la inel);

din sfera spectacolelor populare: cabaz e la adică scamator și măscăriciū e pur și simplu bufon sau piaiță, mucalit înseamnă „actor“ și pehlivan „atlet“; caraghioz era numele arlechinului într'o farsă foarte răspândită, care se reprezenta cu mai multă sau mai puțină rezervă (de unde sensul figurat al vorbeii „perdea“ ce servia de cortină acestui teatru primitiv).

Ironia jőcă un rol însemnat în domeniul împrumuturilor turcesce: marafet e propriū „sciință, talent“, ađi cu sensul de viclenie, nazurii; tot așa tertip, primitiv „proiect, plan“, iar ađi intrigă, chichițe. Vorbe ca aferim, agiamiū, babalic, berechet (în sens concret), chiolhan, cirac, fudul, habar, hal, halal, hatir, haz, palavră, tai-fas etc. sînt întipărite de acea ironie optimistă

și caracteristică, ce pòrtă la noi numele turcesc de „zeflema“. Bufonul are o întregă sinonimică: cabaz, caraghioz, ghiduș, măscăriciù, mucalit și soitariù. Spiritul umoristic culminéză în fecunditatea semantică extraordinară ce a dobîndit în românesce expresiunea *moft*, pe când turcesce sfera vorbei e fòrte mărginită, fiind pur și simplu un sinonim cu „giaba“. Ironia poporului, care n'a cruțat de parodiare o bună parte a elementului slavo-grec, urmărit de spiritul satiric al Românuului până și în domeniul terminologiei religioase, a găsit în contingentul turcesc o adevărată mină de exploatare și de rezultatele ei beneficiéză în permanență literatura umoristică.

§ 28. GENERALIZAREA SENSULUI. — Elementul militar a jucat un rol însemnat și soldatesca a fost unul din factorii principali în transmiterea turcismelor: de aci fenomenul remarcabil al generalizării în domeniul limbii a unei serii de termeni ce făceau parte la început din sfera exclusiv militară (unele, ca alaiù și chilipir, deja în turcesce):

alaiù, primitiv „regiment“, apoi paradă domnescă și la urma urmelor mulțime de ómeni, și cu o nuanță nefavorabilă (cf. laie);

beșlegă, odinióră căpitan de beșlii, dobîndi înțelesul de bătrân, mai ales nevoiaș (cf. *bêtrán*, primitiv soldat veteran);

buluc, companie de soldați, apoi generalizat în „glótă, dróie, grămadă“; tot așa bulubașă, comandantul unui buluc, ajunsse mai-marele unei șetre de țigani;

buzduganul, odinióră unul din insigniile Domniei, trecu în domeniul basmului, unde deveni arma favorită cu care se luptă Feții-fru-

moși, iar sinonimul seș, topuzul, își găsi în cele din urmă un refugiū într'un joc de copii;

chilipir însemna la început prada soldaților în războiū, apoi lucru ușor (sau ieftin) dobândit;

dandana era sinonimul lui alaiū, ambele însemuând o pompă militară, din care n'a persistat în limbă de cât gălăgia ce o însoția;

deliū, soldat vitez din corpul deliilor, apoi înalt de stat, om bine făcut (cf. mai jos: levent);

duium era jaful în războiū, mulțimea de prinși tîrîți în robie;

iamă e primitiv prada dușmanului și iureș, năvala soldaților la luptă;

léfă, primitiv „soldă“ (în special solda lunară a ienicerilor), de unde lefegiū corespunde întocmai lui soldat; tot așa la Romani, *stipendium* însemna la început solda legiunilor, apoi cu sens generalizat;

levent, voluntar din corpul călărașilor levinți, a dobândit sensul general de „sdravên, puternic“ (întocmai ca slav. *voinik*. primitiv „oștén, războinic“).

salahor se numia săténul care (scutit de dări) lucra la repararea unei fortărețe;

tain era anume merticul de proviant dat ienicerilor. . .

Apoi generalizarea numelor proprii, ca: Agem, Arnăut, Cifut, Fez, Halep, Misir, Mosul, Tarabulus etc.

§ 29. REMINISCENȚE ISTORICE. — La începutul secolului nostru localitățile mărginașe cu Dunărea aū fost bântuite de faptele nesăbuite ale câtorva rebeli în contra Porții, fapte ce aū lăsat un răsunset stăruior în limbă. Cel mai faimos dintr'acești haini a fost Pazvantoglu, Pașa al Diului

(Vidin), care, vrând să răsbune mórtea tatălui său, fost aian al oraşului, ucis de serascher, se puse în 1803 în fruntea a 10000 de Cârjali, cari comiseră excесе nemaî pomenite, tăiând, ardând şi prădând pe toţi cari le cădeau în mână. Sub Alexandru Moruzi, Pazvantoglu năvăli cu cetele lui în Oltenia (în Tîrgu-Jiū şi în Craiova) şi cine scăpă de sabie şi de foc, fu ciuntit fără cruţare. Până astăzi, numele de *pazvangiū* şi de *cârjaliū* denotă pe omul cumplit, al cărui cuget e aţintit numai la jaf şi la omor.

După exemplul lui Pazvantoglu, patru căpeteni, poreclite Dahi, adică viteji, îşi recrutară un corp de bosniaci luxos echipaţi şi, sub numele de *Cabadahi*, îi trimeteau prin oraşele şi satele sârbesci reclamând o decime din recoltă şi constrîngînd pe locuitorii la angarale¹⁾.

O altă căpetenie a lui Pazvantoglu, anume Manaf Ibrahim, care „în ţările turcesci dădese gróză mare cu ardere de foc, cu prădi, vîrsări de sânge“ (Zilot), intră sub Mihail Suţu în Mehedinţi cu cetele lui de *manafi* şi surprinse Clénovul într'o di de bîlciū, omorînd şi jăfuind tîlhăresce pe toţi cei adunaţi acolo. În acelaşi timp un alt căpitan de Cârjali, Carafefiz, cu cetele lui de *carafefizi*, dădu foc Calafatului.

Dintre eroii Zaveriei, figura ce a lăsat o amintire mai durabilă în imaginaţiunea poporului, a fost căpitanul arnăuţilor din oştirea lui Ipsilant, faimosul *Bimbaşa Sava*, care, trecînd în partea Turcilor, petrecea o viaţă de Paşă, rămasă proverbială: până astăzi „a trăi ca Bimbaşa Sava“

¹⁾ Boué, *La Turquie d'Europe*. Paris, 1840, vol. II, p. 159 şi vol. IV, p. 256 urm. Zallony, *Essai sur les Phanariotes*. Marseille, 1824, p. 229: Un homme brave est, selon les boyards phanariotes, un fat, un rustique, un rodomont, enfin dans leur langage, un *kabaday*.

însemnăză a duce un trai plin de belșug și fără grijă. El peri, tăiat de Turci, în Bucuresci și tragicul său sfârșit intră în domeniul poeziei populare, române și bulgare (Teodorescu, 484):

Fóie ș'o lălea,	— Pașa Chihăia,
Ciauş că-l venia	Chiamă pe Sava,
Bimbașii Sava;	Cu delibașa,
Ciauş că-l venia,	Căpitan Ghencea,
Temenea 'i făcea,	Ca să bea, să bea
Din gură 'i dăcea:	Ciubuc și cafea.

Cap. V: Elementul lexical

§ 30. CARACTERISTICA LUI. — Turcismele introduse în limba română nu provin toate din aceeași epocă. În afară de influența cumană anterioară stabilirii Turcilor în Europa (influență incontestabilă, dar care nu poate fi precizată din cauza intimei sale afinități cu osmanlia), introducerea elementului oriental s'a făcut, în răstimp de peste 3 secole, prin contact direct între Turci și Români.

În acest lung interval se pot fixa două perioade succesive și anume: un prim strat de turcisme din sec. XV—XVII și altul din epoca fanariotă, sec. XVII—XVIII. Caracterul lor distinctiv e gradul de circulațiune al stratului corespunzător și mai ales starea provizorie sau permanentă a elementelor sale.

Într'adevăr, mai toate turcismele din ultima perioadă, de ordine politică și socială, au intrat definitiv în domeniul istoriei odată cu disparițiunea Domnilor fanarioți și deci și a influenței imediate a Turcilor; o parte dintr'insele au rămas, dar neavând timp când să prindă rădăcini în limbă, au dobândit în gura Românului o ușoră

nuanță de ironie și aș cădută în sfera comicului, devenind o mină bogată de exploatare pentru literatura umoristică. Această sorțe curiosă a împărțit-o de altminterea elementul turc recent cu cel contemporan neo-grec, a cărui ultimă fasă contrastază în serioșitate și persistență cu grecismele anterioare epocel fanariote.

Cu totul diferit e caracterul turcismelor din prima perioadă: ele aș pătruns în viața poporului, se bucură de o mare respândire și aș prins o formă definitivă în limbă. Ast-fel: amanet, basma, cântar, chirie, cusur, dușman, fotă, léfă, maramă, odaie, para, soiū etc. aș încă o viață lungă înaintea lor și nu se prea prevede terminul disparițiunii lor din graiul românesc. Numărul sufixelor și al particulelor turcescel, cari aș intrat în limba noastră, dovedesc asemenea o circulațiune intensivă (§ 23 și 25). Pe de altă parte, persistența turcismelor în poesia populară din Muntenia, Moldova și Bucovina (spre a nu mai vorbi de Dobrogea) — ca și în cântecele bulgare, sërbe, albaneze și neo-grece ¹⁾ — arată în de ajuns, că influența orientală nu s'a mărginit numai asupra Curții și claselor înalte, că ea n'a fost o simplă importațiune oficială (cum o credea răposatul Rössler), ci rezultatul necesar al unor raporturi intime și îndelungate.

Turcismele din Muntenia sînt în genere comune și Moldovei cu restricțiunile următoare:

În Moldova s'a conservat une-orî forma primitivă mai corect ca în Muntenia, unde a fost ore-cum românizată: bacal, badana, derbeder,

¹⁾ Elementul lexical turc a pătruns și în dialectele grecescel chiar din acele regiuni, cari n'aș stat niciodată sub dominațiunea osmanlie. Cf. G. Meyer, *Türkische Studien* I, 4.

duşamè, magaza, meidén, nohot, tiutiun reproduc mai exact prototipurile lor de cât formele muntencescî corespundétore : băcan, bidinea, derbedeũ. duşumea, magazie, maidan, năut, tutun.

Unele turcisme fôrte populare sînt înlocuite în Moldova (în total sau în parte) cu corespundétore de origină grecă sau slavă : ciorap (cãlţun), caldarîm (pavea), ciarşaf (prostire), dud (agud), tibişir (cridă), peşchir (prosop), tavan (sofit, alătura de bagdadie); dar şi vice-versa, însă mai rar : babacă şi nenecă (proprii Moldovei), duduca (domnişoră), dughiană (prăvălie). Aci trebuie să adăogăm cele câteva împrumuturi directe de la Tătari şi cari sînt proprii Moldovei (§ 6).

Alte-ori figuréză în cele două ţări cuvinte diferite dar de aceeaşi origină orientală : bostandovléc, capangă-căpcană, haraba-chervan.

Dar o asemenea consideraţiune geografică s'ar putea aplica la tóte elementele lexicale ale limbey.

În fine, unele turcisme fôrte răspândite, odată introduse în limbă, au dat naştere la o serie de derivaţiuni proprii românescî pe lângă cele direct importate din limba originară. Ast-fel aba (afară de formele directe abagiũ, abaie şi habaciũ), a produs în românesce o întregă familie de derivate : abager, abageresc, abagerie, abăióră, abăluţă ; chirie (pe lângă chirigiũ), chiriaş şi închiriez ; chel (pe lângă chelbaş şi cheleş), chelbe, chelbos, chelboşesc, chelie ; cioban : ciobănesc (adj. şi v.), ciobănie, ciobănaş ; duşman : duşmănesc (adj. şi v.), duşmănie, duşmănos ; fudul : fudulache, fudulaş, fudulesc, fudulie ; halva (pe lângă halvagiũ), halvagerie, halvită, halvitar, halvitarie ; tabac : tăbăcar, tăbăcăresc, tăbăcărie, apoi tăbă-

célă, tăbăcesc, pe lângă tărbăcélă, tărbăcesc (dintr' o formă diferențiată : tărbacă).

Tot așa sufixele -giu și -lic, ajungând de tot familiare urechii Românului, au provocat la rîndul lor forme derivate necunoscute limbii turcesci (§ 23).

Acastă influență nu trebuie negreșit exagerată. Fieea celor două popóre era prea profund diferită în credințele și aspirațiunile lor, pentru ca elementul oriental să fi putut pătrunde în sfera intimă a vieții, în cugetul și sufletul Românului. Mai tóte turcismele sînt de ordine materială și se rapórtă, afară de politica și de arta militară, la nume de plante, animale și minerale, la casă, îmbrăcăminte și nutriment, la meserii, comerț și industrie. Viața religiósă și intelectuală au rămas cu desăvîrșire străine de acest contact secular : bilanțul elementului osmanliu nu conține nici o noțiune de ordine pur abstractă, nici un verb propriu-dis.

În această privință, e interesantă o comparațiune între influența turcescă din țările române (și din Balcani) și cea arabă din Spania. Condițiunile istorice și psihologice fiind mai aceluși, un asemenea paralelism presintă o mare analogie. Într'un singur punct influența maură va diferi cu totul, sub raportul intelectual, căci araba fu, înainte de latineă, organul științei în evul-mediu și Universitățile din Cordova, Sevilla și Toledo au radiat asupra Europei confundată în barbarie. De aceea influența arabă asupra limbii spaniole nu se mărginesce numai la nume de imposit, de măsuri și greutate, de stoffe și meserii — ci ea se resfrînge în terminologia științifică (botanică, chimie, astronomie, medicină) și în cea artistică, mai ales în arhitectură. Nu-

mai elementul religios lipsesce, pentru ca această acțiune culturală să se pótă compara, în totalitatea ei, cu influența exercitată de Grecia asupra Italiei antice. Abstracțiune făcând dar de acești terminii de ordine intelectuală, acțiunea limbei arabe asupra celei spaniole se confundă absolut cu a elementului osmanliu asupra vocabularului românesc. „Ni la grammaire, ni la prononciation ne s'en sont ressenties. Le génie de ces deux langues était trop différent pour que l'une exerçât sur l'autre une action tendant à la modifier... Le vocabulaire seul a été enrichi de mots arabes. Sauf quelques rares exceptions, ce sont tous de termes concrets, que les Espagnols ont reçu avec les choses qu'ils désignaient. De ces substantifs se sont formés des verbes, et de ces verbes de nouveaux substantifs; mais tout cela s'est fait suivant les règles de la langue espagnole. C'est donc bien à tort qu'on a voulu quelquefois dériver des verbes espagnols directement de l'arabe“¹⁾.

§ 31. ROLUL LUI CULTURAL. — Odată această rezervă făcută, trebuie accentuat rolul cultural al influenței otomane, sub care raport ea rivalizează într-o câțva cu al elementului grec, superioară fiind influenței maghiare atât sub raportul numeric cât și sub al circulațiunii.

Intr'adevăr, din toate elementele străine care în decursul timpurilor au îmbogățit fondul latin al limbei noastre, slava a exercitat fără îndoială acțiunea cea mai intensivă și cea mai durabilă. Insufleții de aceeași credință cu Români, Slavii au lăsat urme neșterse în viața religioasă și

¹⁾ Dozy-Engelmann, op. cit., Introduction.

sufletéscă a poporului nostru, urme consacrate prin vechimea și profunda lor infiltrațiune. Imediat după slava vine influența grécă, cea anterióră epocéi fanariote, a cării acțiune a fost mai mult de ordine intelectuală, resfrângându-se în domeniul religiunii, școlei, jurisprudenței etc. Rolul jucat de elementul grec în sfera învățămîntului și a legislațiunii se completéză óre-cum cu acțiunea seculară a elementului turc în domeniul politice și al artei militare.

Intréga epocă fanariotă este sub dependența imediată a vieții politice și sociale a Turciei. Curtea și societatea înaltă respiră o atmosferă absolut orientală și acésta nu numai în ceea ce privesce administrațiunea și ceremonialul oficial, dar în viața de tóte zilele, în îmbrăcăminte și în mîncări, în felul de a fi și de a simți al claselor boieresci, se observă un contrast profund cu traiul anterior și cu viața noastră modernă. Acea calchiare a modei orientale a durat peste un secol și cu tot caracterul ei provisoriu și nepopular, ea constituie un capitol curios și interesant din istoria civilizațiunii noastre.

Ne vom încerca a face, în paginile de mai la vale, un tablou cât se póte de fidel al acelei societăți turcite cu despotismul ei ridicul, cu eticheta-i severă, cu portu-i bizar și cu tóte apucăturile caracteristice epocelor de umilire și decadență a spiritului național. După acéstă descriere a vieții artificiale, în care a vegetat boierimea noastră grecizată peste un secol și din care n'aũ rămas adî de cât urme puțin apreciable, va urmă sintesa, după ordinea categoriilor, a influenței elementului turc în rezultatele-i durabile, așa cum ele s'aũ resfrînt asupra poporului și în parte asupra țărănimii noastre.

În corpul însuși al lucrării se va stabili o strictă demarcațiune între acest element arhaic și transitoriu și între cel permanent și popular prin introducerea divisiunii în Vorbe populare și Vorbe istorice, îmbrățișând ast-fel în totalitatea rezultatelor ei acțiunea seculară a elementului turcesc în trecut și în prezent.

§ 32. TURCISME ÎN MACEDO-ROMÂNĂ. — Dintre dialectele limbei române, cel istrian a rămas cu totul străin de influența turcescă, căci Românii din Istria, astă-đi aprópe slavizați, aű pornit (după părerea lui Miklosich) nu din Orient, ci dintr'o regiune sudică locuită de Bulgari, ceea ce explică numărul preponderant de slavisme în graiul lor.

Dialectul macedo-român e din contra foarte bogat în elemente turcesci și stând chiar astă-đi sub influența imediată a administrațiunii și justiției otomane, el a adoptat o serie de termiși speciali și necunoscuți limbei daco-române. Aceste turcisme dialectale, existente cele mai multe în albaneza și în gréca modernă, se rapórtă :

1. la resortul administrativ : vilaiete „provincie“ (vilayet), sangiac „district“ (sangak), valiű „guvernator“ (vali), megelise „consiliű“ (meglis), cogea-baş „primar“ (hoğabaşy), caimacan „sub-prefect“ (kaimakam), zăbit „administrator“ (zabyt), ghiumbruche „acsiz“ (gümrük) ;

2. la domeniul religios : imarete „spital“ (imaret), vacăfe „fundațiune religiósă“ (vakf), bairame „serbătóre turcescă și petrecere la o nuntă“ (bairam), curbane „jertfă“ (kurban), sunete „circumcisiune“ (sünnet) ;

3. la justiție : mefchemée „tribunal“ (mehkeme), chiatip „grefier“ (kiatib), arzoaltă „petițiune“ ('arzi-hal), zăndane „închisóre“ (zyndan) ;

4. la arta militară: aschère „óste“ (asker), barotă „praf de puşcă“ (barut), ciadir „cort“ (çadyr), talime „exerciţiū militar“ (talym), topă „tun“ (top), tufèche „puşcă“ (tüfek) etc.¹⁾

5. la noţiuni abstracte: avae „aer“ (hava), dunaia „lume“ (dunya), ihtibare „stimă“ (i'tibar), ihtizae „nevoie“ (iktiza), mărăze „întristare“ (maraz), nămuze „onóre“ (namus), săate „oră“ (salat), zămane „timp“ (zaman), zănate „artă“ (zanat), zărare „pagubă“ (zarar);

6. la categorii diverse: ahure „grajd“ (ahor), aslanu „leū“ (aslan), bilbilu „priveghetóre“ (bülbül), cubèe „cameră“ (kubè), lalà „moş“ (lalà), madene „metal“ (maden), paiá „zestre“ (payè „rang“), şamdan „sfeşnic“ (şamdan), sufra „masă“ (sofra), zaerèe „merinde“ (zahirè).

§ 33. LIPSA TURCISMELOR ÎN ARDÉL. — Sub raportul circulaţiunii cel mai mare număr de elemente turcesci îl posedă graiul daco-român, şi anume în Muntenia, Moldova, Bucovina şi (mai puţin în) Basarabia. Cât priveşte Ardélul, afară de oraşele limitrofe cu Muntenia, turcismele sînt ca şi necunoscute şi în locul lor figurează echivalente maghiare, mai rar săsesci ori nemţesci. Ast-fel „chibrit“ se aude la Braşov, Sibiu şi pînă în Banat, dar mai obicînuite sînt echivalentele românesci „apringióre“ şi „lemnuse“, ori sinonimul nemţesc *raepelt* (Reibholz) sau cel maghiar *ghiufă*.

Iată o serie de asemenea paralelisme turco-maghiare: barem-batăr (bátor), catifea — barşon (bársony), basma — chescheneū (keszkenö), chibrit — ghiută (gyufa), ciarşaf — lepedeū (lepedö),

¹⁾ Cf. Mihăilenu, *Studiu asupra dialectului Românilor din Macedonia*. Bucureşti. 1889, p. 57.

dulap—almar (almárium), gialat—hoher (hóhér), lulea — pipă (pipa), mezat — cochivechi (kótyave-tye), perghel—țircălam (cirkalom), peșchir—chin-deu (kendö), rachiü—palincă (pálinka), rindea — gialău (gyalu), saltea — strojac (Strohsack), tain—mertic (merték) tutun—duhan (dohány).

Apoi formele alternante, sinonime turcomaghiare deopotrivă cunoscute și la noi: berechet—belșug, calup—șan, gavanos (chiup)—borcan, haraciü—bir, leș—hoit, soiü—ném...

§ 34. TURCISMELE BĂNĂȚENE.—În graiul Românilor din Banat întâlnim din contră o serie de turcisme, cari însă, după părerea noastră, n'au venit de la Turci, ci direct de la Sërbiü din acele părți. La prima vedere, constatarea pöte surprinde. Într'adevăr, Banatul a stat peste un secol și jumătate (1526—1716) sub stăpânirea Turcilor și ar fi cu neputință ca, în acest interval, să nu fi venit în atingere désă cu populațiunea indigenă. Dar un fenomen analog revine în slovena, ale cărei turcisme s'au propagat asemenea printr'o filieră sërbo-croată; de aceea Miklosich a omis, în monografia sa, slovena dintre idiomele slave direct influențate de turca.

Cercetând elementul oriental în glosarul bănățen adunat de Weigand¹⁾, constatăm analogiü fonetice și semantice între turcismele Românilor din Banat și ale Sërbilor, cari nu mai lasă nici o îndoială despre caracterul proveninței lor.

Ast-fel Bănățeniü rostesc: bábăluc (în Rom.:

¹⁾ Weigand, *Jahresbericht* III (1896), p. 311—332. Încă un argument öre-cum topografic despre caracterul sërbesc al turcismelor bănățene e faptul, că ele lipsesc cu desăvîrșire în graiul Românilor din țara Crișului și a Murășului, graiü studiat în timpul din urmă tot de Weigand, *Jahresbericht* IV (1897).

babalic), băglăma (în Rom.: balama), bașce și bașcevan (turc. *bağçe* și *bağcevan*), dolaf (în Rom.: dulap), întocmai ca Sërbiî: babaluk, baglama, bașca și bașcovan, dolaf etc. Asemenea forme ca argelă (în Rom.: herghelie) și atagan (în Rom.: iatagan) nu pot veni de cât de la formele sërbesci corespunzătoare: ergele și atagan ¹⁾.

Sub raportul sensului, analogiile sînt și mai decisive: baș în sens de „tocmai“, bărăbar „egal“, bucluc cu înțelesul primitiv de „gunoiu“, burma „inel de logodnă“, divan „convorbire“ și divănesc „a conversa“ nu există de cât în sërbesce: bokluk, barabar, burma (prsten), divaniti (zboriti).

Ast-fel fiind, nu ne sfim a considera celelalte turcisme din glosarul bănățen ca împrumuturi făcute de-a dreptul din sërbesce. Așa:

arambașa, „căpitan de tâlharî“ (serb. arambașa), avlie „curte și cimitir“, sinonim cu ogradă (serb. avlița), bunar „fintână“ (serb. bunar), bårdac „cană de rachiu“ (serb. bardak), cărăboî „vitriol“ (serb. karaboîa), condur „zestrea miresei“ (serb. kondura), dovlece (serb. dulece), hănger (serb. hanğar), ibrișin (serb. ibrișim), inat „ciudă“ (serb. inat), maframă (serb. mahrama), măscăresc „a înjura“ (serb. maskariti), misir „șesătură fină de bumbac“ (serb. misir), morut „violet“ (serb. mor), peștimală „șorț mare“ (serb. peștemali), podrum „pivniță“ (serb. podrum), socac „uliță“ (serb. sokak), tamam și taman (ambele sërbesci).

Dacă analizăm turcismele, relativ puține la număr, aflătoare în cel mai vechi dictionar bănățen, de la sfîrșitul secolului XVII-lea, care a

¹⁾ Cf. *turama* „turcime“ la Vulpian, 77 (din Banat): Cătă frunză și iarba, Tot mai multă *turama*.

fost studiat de Hasdeu și Crețu (cel din urmă reproducându-l întreg în „Revista Tinerimii“ din 1898), ajungem la un rezultat identic: la filiera sârbescă se mai adaugă aci și un intermediu maghiar (ortografia însăși a vocabularului e un-gurască), căruia se datoresc următoarele vorbe cu accentuarea caracteristică a acestei limbi:

ăbă „*pannus rusticanus sophericus*“ (ung. ába);
 âfium „*herba soporifera*“ (ung. áfium);
 esătură „*mortarium*“ (ung. esutura);
 gòrbacs „*scutica*“ (ung. korbács);
 kòboz „*lyra*“ (ung. koboz) etc.

Majoritatea însă a acestor elemente orientale a venit, ca de obicei, prin mijlocirea Sârbilor din Banat:

gëjtàn (gëjtenyel) „*zona*“ — serb. gaitàn;
 hàjda „*agedum*“ — serb. hàjda;
 hëmbàr „*granarium*“ — serb. hambàr;
 ibrik (lăsat fără traducere) — serb. ibrik;
 ibrishîn „*filum sericeum*“ — serb. ibrișim;
 konàk (fără traducere) — serb. konàk;
 kotùnë „*magale*“ — serb. katùna „*métairie*“;
 lefegsiu „*stipendiarius*“ — serb.?
 mëjdàn (fără traducere) — serb. mëjdàn;
 mëjmùcă „*simia*“ — serb. màjmùnče;
 meshîná „*pellis ovina*“ — serb. meșin;
 mëtràk „*baculus*“ — serb. matràk;
 Misir „*Aegyptus*“ — serb. Misir;
 mosòr (fără traducere) — serb. mosòr;
 olàk (olëkar „*cursor*“ și olëkàresc „*cursorum ago*“)
 — serb. ulàk.
 sulimàn (fără traducere) — serb. sulimàn;
 tipsie (fără traducere) — serb. tepsîta.

Iată principalele din aceste preținse turcisme bănățene (cu citate din scriitorii locali săi din cântecele populare):

AIDAMAC „*bîta*“ (Țichindél, 403: proptindu-se în *aidamacul* lui gróznic cu carele lovia lei și urșii) — serb.

haidamak „toiag“ (numai în sërbesce cu acest sens); la noi și aiurea, vorba are sensul de „vagabond“.

ARGELAR „hergheligiū“ (Marienescu, 68: Unde 'și béu ciobanii banii Și *argelarii* 'și mănă cai); — serb. ergele, cu sufix românesc.

ARMIG „armăsar“ (Vulpian 34: Cu soră-sa ce 'mî lucra? De doi *armigi* o lega); vorba se aude și în Valea Crișului (Frîncu-Căndrea); — turcul AR[G]AMAK „cheval de race arabe“ e cunoscut și în Dobrogea (Crătescu I, 226: plecase călare pe un *arhamac* turcesc). Vorba însăși e tătărăscă, de aceea revine la Ruși (argainakū „armăsar de soiu“), la Poloni și la Ruteni (rumak): de la cei din urmă, de la Ruteni, aū căpătat'o probabil Moșii și Bănățenii.

AVLIE „curte, ogradă“ (Vulpian, 84: porțile le deschidea, Nunta 'n *avlie* tuna); — veđi mai sus.

BĂBALUC, în locuțiunea „din băbaluc“, adică din moștrămoși; — veđi mai sus.

BĂCA „veđi bine!“ (Țichindél, 279: este în Alcoran scris, iarăși întreabă dervișul, că toți Turcii sînt frați unul cu altul? *Baca!* cum n'ar fi dacă este? răspunse Sultanul); — serb. baka d. turc. bakmak „regarder“.

BĂRĂBAR, de unde BĂRĂBĂRESC „a se împăca unii cu alții“; — serb. barabar „asemenea“ (turc. barabar „également, ensemble“) și barabariti „a se asemăna“.

BUCLUC „bălegar, gunoiū“ (Mangiuca, Calindar d. 1883: dacă în Aprilie cade néuă, atunci se îngrașă pămîntul mai bine de cât de *bucluc*); — serb. bokluk (ca și turc.) „fumier, ordure“.

BURMA „inel de logodnă“ (Hodoș I, 56: Fă-mă *burme* și inele La mândra pe degețele); — veđi mai sus.

CABANIȚĂ, haină țărănescă lungă; — serb. kabanița „zeghe, zăbun“.

CĂLAI „cositor“ (Convorbiri XXVI, 451); — serb. kalai (turc. kalay) „étain“.

CARVAN „chervan“ (Marienescu II, 256: De un *carvan* domnesc și negustoresc, Ce-l acoperit cu pocrov negrit); — serb. id. (turc. kervan).

DIVĂNESC „a sta de vorbă, a conveni“ (Hodoș I, 62: Să ne *divănim*, Unde să ne întîlnim; Seđetőrea I, 274: da unde ți-e fata să *divănesc* eū cu ea?); — serb. divaniti „a convorbi“ d. divan „adunare“ (cf. rom. cuvîntare cu lat. conventum).

DUGHIAN „prăvălie“ (Hodoș I, 181: Și se duce la *dughian*, Să ia la drăguț duhan); — serb. dučan (turc. dukian); în Moldova: dughiană.

GHIUTURA „ghiotura“ (Hodoș I, 35: I-ași da bani cu *ghiutura*); — serb. dūtura (turc. götüre) „en bloc“.

INAT „pică, pizmă“ (Hodoș I, 123: Cine are *inat* pe noi, Otrăvi-s'ar până Jol); — serb. inat (turc.-ar. i'nad) „entêtement“, ngr. *ivatu* (=παισιμα), mcr. inate „încăpăținare, necaz“. Graiul muntén cunósce numai forma derivată *inacciu*.

MĂRĂMIȚĂ, diminutiv identic cu „mărămióră“ (Vulp. 40: *Mărămița* cea nouă Părea că e ruptă 'n două); — serb. maramița (vedī mai sus: maframa).

MARMAZIŪ „(vin) purpuriū“ (Simeon Dascălul I, 412: miere multă și bună de care fac mied așa de bun, cât se potrivește *marmaziului*; Vulpian, 34: Tot rachiū d'al *marmaziū*, Care'i tare și bețiū); — serb.(?): cf. turc. mor „bleu foncé“ și mazy „noix de galle“.

ORTAC „tovarăș“ (Hodoș I, 176: Li-aș striga că's blestemați, Dar cu toți'i 'mi sînt *ortaci*; Coșbuc: să-și plîngă pe *ortacul* lor); — serb. ortak (turc.) „compagnon“, cuman. ortak „socius“.

PĂIVAN „pripon“, de unde PĂIVĂNESC „a priponi calul“ (Vulpian, 35: Voinicu că 'mi sosesece, Murgu *păivănesce*); DESPĂIVĂNESC (Id. 57: Că [murgu] mi-e *despăivănat*, Fuge cu șaua pin sat) și ÎMPĂIVĂNESC (Ibid.: El murgu *împăivănia*, Cu fata 'n luptă se da); — serb. paivan „funie de cal la pășune“, litt. funie de legat picíorele calului (turc. paivant = pers. paibend „entrave“ d. pa „pied“ și bend „lien“); ruten. poivan „funie lungă“.

PODRUM beciū „pivniță“; — serb. podrum (turc.) „cave à vin“ (d. *πόδρρομος*).

RACHIE „rachiū“ (Bibicescu, 330: Un acăt de *rachie*, De *rachie* marmazie); — serb. rakiia (turc. raki) „eau-de-vie“.

Conchidem dar că, în graiul bănățén n'a persistat nici o singură urmă despre o directă influență turcésă și lăsăm pe séma istoricilor explicațiunea acestuī fenomen interesant¹⁾.

¹⁾ Ne mulțumim a reproduce, ca explicațiune provisorie, ur-

§ 34^a. CONSIDERAȚIUNI LITERARE. — Turcismele considerate din punctul de vedere literar sugerează următoarele observațiuni.

În vechile texte religioase nu se află nici o urmă de element osmanliu din cauza lipsei complete de noțiunii abstracte în aceste împrumuturi; de aceea literatura teologică este în principiu exclusă din bibliografia noastră ¹⁾.

Cu atât mai bogat e reprezentat acest element la cronicarii (mai ales la cei moldoveni): cel mai vechiu, Moxa, e de pe la 1620, cel mai recent, Zilot, de la 1821, așa că literatura analistică îmbrățișează două secole și coprinde peste douăzeci de scriitori, între cari primele nume ale vechii noastre literaturi: Ureche, Cantemir, Costinescii, Neculce.

Negreșit, sub raportul numeric, se observă

mătoarele două importante pasaje din „*Teișana sau scurta istorie a Banatului teișan*“ (publicat de A. Treb. Lauria în *Magazinul istoric* IV. 285): Ahmet, după ce luă Teișóra, trimise pe Hasan să percurgă ținutul; și așa Turcii luară Lipova, Cinada, Micloșul, Ciacova, Jamarta, Beșchereciul. Cândă și toate celelalte locuri întărite, de la Mureș până în Tisa. *Lugoșul, Caransebeșul, Mehadia și ținuturile muntoase*, cari acum se numesc Clisura și Almaș, până unde Caraușul dă în Dunăre, rămase atunci în pace, fiindcă Turcii se vedea Domni peste tota țara și castelele cele vechi și caduce, cari se mai afla, nu era de nici-o importanță. Ibid. 286: Sub domnia turcescă se schimbă fața Teișórei: în Teișóra, ca și în Belgrad și la Buda, se puseră Pași cu câte două tuiuri . . . ; în Ciacova, Verșet, Jamarta, Beșchereciu, Becia, Panciova, Noua-Palanca, Rușava și altele se puseră Bel; în diversele districte zăpaci pentru stringerea veniturilor și în Teișóra haznadar; și în fiecare sat câte-un serdar . . . Pre lângă contribuțiunile mari puse pe ómeni și pe vite de tot genul, disciplina cea despotică a Turcilor, introducerea mahometanismului, construirea giamiilor în locul bisericilor creștine apăsară pe Români . . . *Mulți fugiră din țesurile dominate de Turci și trecură în părțile muntoase ale Amlașului și Lugoșului. . . dar în locul lor se întinseră Sêrbii cei învêțați cu jugul turcesc.*

¹⁾ Cele câte-va turcisme din Viețile Sfinților de Dosofteiu (ca cobuz, corban, năut, raft etc.) nu derivă direct din turcesce, ci prin mijlocirea rusei sau sêrbel în cari erau scrise textele utilizate de scriitorul religios la alcătuirea operei sale.

o progresiune din ce în ce mai mare a elementului oriental în aceste anale ale trecutului nostru, progresiune ce merge paralel cu caracterul mai mult sau mai puțin arhaic al analistului: ea apare la Ureche, se accentuează în operele Costinescilor, devine însemnată la Neculcea și Mustea și culminează în scrierile lui Cantemir¹⁾, Enache Kogălnicénu, Văcărescu și Beldiman.

Până la ce grad extrem a putut merge această introducere, oficială și literară, a turcismelor, ne arată două curioase documente, ambele publicate de Kogălnicénu în Archiva românească (primul anonim, iar al doilea atribuit lui Beldiman): Istoria oștirii ce s'a făcut asupra Moreii în 1715 și Jurnalul mergerii boierilor deputați la Țarigrad în 1822²⁾. Dar pe când aceste relațiuni istorice, ca și Istoria împăraților otomanii de Văcărescu, au mai mult un caracter literar, Condica de obiceiuri a Logofetului Gheorgache și mai ales Descrierea Moldovei de Cantemir posed o înaltă valoare culturală, ce va fi scosă în relief atât în partea a doua a acestei Introduceri cât și în cursul studiului însuși.

Nu mai puțin bogate în turcisme sînt documentele, fie ele pur istorice (ca cele coprinse în Archivele publicate de Kogălnicénu și Hasdeu, în Istoria d-lui V. A. Urechiă și în Uricariul lui Codrescu), fie ele de ordine culturală,

¹⁾ Literatura orientală a influențat profund spiritul domnescului scriitor: sintaxa turcescă cu perioadele-i enorme și cu verbul final se oglindesc în a sa *Istorie ieroglifică*.

²⁾ Tot așa biograful lui Mavroghene, Pitarul Hristache (1818), scrie adesea într'o formă ibridă, care aduce aminte de faimosul stil epistolar germano-francez din timpul lui Frideric-cel-Mare:

Din *damuit* și din *chiafir*,
Și din *as* și din *caldir*...
A dice *al* și nu *az*...

ca foile de zestre (de la cea mai veche din 1669 și până la cea mai nouă din 1821), inventare (catastiful averii mănăstirii Galata din 1588), condicti (de la cea mai veche din 1693 a lui Brâncovănu și până la cea mai nouă din 1813 a lui Caragea) și tarife vamale (de la cel mai vechiu din 1761 și până la cel mai recent din 1870).

Acest material abundent, completat cu Teatrul lui Alexandri, cu Nuvelele istorice de Costache Negruzzi și Odobescu, cu Romanul lui Filimon și cu Scrisorile lui Ghica, va servi să illustreze influența arhaică a elementului turcesc.

Pe de altă parte, literatura populară (cântece și basme din toate țările române) cu operele lui Pann, Ispirescu, Créngă și Jipescu, și literatura beletristică contemporană (Gane, Delavrancea, Crăsescu, N. Xenopol) completată cu scrierile umoristice ale lui Orășanu, Caragiale și Marion, vor procura dovedile cele mai autentice despre continua circulațiune a aceluiași element în diferite pățuri ale societății române din secolul nostru.

Cap. VI: Elementul onomastic

§ 35. NUME DE PERSÓNE ȘI DE POPÓRE. — Principalele nume etnice ce le-am împrumutat de la Turci sînt:

Agem „Persia și Persian“ (archaic), Arap „Negritén“, Arnăut „Albanez“, Bogdan „Moldova și Moldovén“ (la Turci cari au împrumutat numele de la Moldoveni), Cazac, Cazâlbaș, sinonim cu Agem (archaic), Cerchez „Circasia și Circasian“, Cenghenea „Țigan“ (ironic), Cifut

„Evreū“ (ironic), Ciutac „Dobrogén“ (ironic) Habeş „Abisinia şi Abisinian“ (archaic), Iflac „Muntén şi Muntenia“ (la Turci), Tatar, Turc.

Apoi nume geografice (afară de menţionatele Agem, Bogdan, Cerchez, Habeş şi Iflac) ca: Anadol „Asia-Mică“, Azac „Azov“ (archaic), Bugiac „Basarabia de Sud“, Crîm „Crimeia“, Misir „Egipt (şi Egiptén)“, Sacâz, numele turcesc al insulei Chio, Şam „Damasc“.

De la acestea derivă o serie de nume proprii, cari din personale au devenit patronimice, ca¹⁾:

Agemolu (Agem), Arnăutu, Bagdat, Cazacu, Cerchez, Cifut (Cron. III, 235: Cifut Manolache Postelnic mare), Hăbeşescu (numele unui Hatman sub Petriceicu-Vodă), Misir, Tataru (Tătăranu, Tătărescu), Turcu şi Turculeţ (căpitan moldoven care călăuzi pe Sobieski în fuga-î din ţară); apoi Caraiman sau Caramanliū, Filibiliū (turc. Felibe „Filipopole“), Halepliū (din Halep) şi Lehliū („Polon“).

Alte nume proprii derivă de la diferite ocupaţiuni:

a) militare: Beşléga şi Beşlegenu, Chihaia, Ciauşescu, Mazilu, Seimenu, Solacolu;

b) civile: Bacalu („băcan“), Bacalbaşa („stăroste de băcan“), Bacaloglu („fecior de băcan“), Burazan („trîmbiţaş), Catargiū („care mîină catîr“), Chebapce („care gătesce fripturi“), Cioban, Condur şi Condurache sau Conduratu („cizmar“), Gialep („negustor de oi“), Hamangiū „care ţine o baie“, Maimarolu („fecior de arhitect“), Mehtupciū („scriitor“: cf. Grămăti-

¹⁾ Izvóre: *Archiva istorică* I, 89—90; *Şeşţórea* II, 11—16 şi *Anuarul Bucurescilor*.

cescu), Papazoglu („fecior de popă“ : cf. Popescu), Rahtivan („îngrijitor de rafturi“), Saegiū („strîngător de oierit“), Samurēnu, Şapcaliū („care pōrtă şapcă“, adică europén).

Alte nume, după porecle:

a) bune sau favorabile: Aslan („leū“), Balaban („şoim“ : cf. Socolescu şi Şoimescu), Zăgănescu („vultur“); Beiu („Domn“), Cilibiū („nobil“ : cf. Boierescu), Mîrzescu (mirza=bey); Hagiū (Hagiade, Hagiescu, Hagiopol), Hazu, Hurmuzache („mărgăritărel“) şi Urmuzescu (cf. Mărgăritescu); Caracaş („cu sprîncene negre“) şi Samurcaş („cu sprîncene de samur“), Caragea şi Carageale („negrişor“ : cf. Negruţ);

b) rele sau nefavorabile: Baltag şi Buzdugan, Cazan, Ciacărescu, Cianac, Ciolac, Cioltariū şi Ciuchină, Culoglu („fecior de rob“), Saftian, Şeitănescu (=„Drăculescu“, porecla Cantacuzinescilor), Tăuşanu (tavşan „iepure“; cf. Epurēnu).

Altele, mai puţine la număr, reprezintă chiar nume orientale, ca: Aman, Amzea (Hamza), Asan (Hasan), Calenderu („derviş“ : cf. Dîrviciū în baladele bucovinene), Cantemir („sânge-fier“, nume tatar), Eminescu (emin „intendent“; la Bulgari Eminović), Hadîmbu („famen“) etc.; şi numele feminine: Sultana şi Sultănica.

Sufixul -oglu (redus -olu sau -ol) înseamnă „fiū“ şi corespunde grec. -pol şi rom. -escu sau énu: cf. Bacaloglu, Maimorolu, Papazoglu; Hagiopol şi Hagiescu, Beşlegēnu şi Samurēnu; forme diminutive: (turcesce) Caragea, (grec.) Hurmuzache, (rom.) Turculeţ.

§ 36. NUME TOPICE. — Afară de numele cetăţilor ocupate de Turci (Akkerman sau Cetatea Albă, Bender sau Tighinea şi Cule sau Turnu)

carî revin adesea la cronicari, harta topografică a României (abstracţiune făcând de Dobrogea şi de Bugiac) e presărată de un şir de localităţi cu nume turco-tatare carî derivă¹⁾:

1. în majoritate, de la nume proprii :

Aslan, loc în Iaşi ; Bacal, loc în Fălciu ; Bagdat, sat în Rîmnicu-Sărat ; Bairac şi Baraictar (sat Bairactar), loc în Prahova ; Balaban, movilă şi insulă în Ialomiţa ; Baş-ciauş, sat în Iaşi ; Becher, insulă în Ilfov ; Beiu, sat în Teleorman ; Bondoc, loc în Ilfov (Bondoci, sat în Olt) ; Bulibaşa, sat în Ilfov ; Bursuc, sat în Tutova (Bursucani, sat în Covurlui, şi Bursuceni, sat în Botoşani) ; Buzdugan, loc în Vâlcea ; Caraiman, munte în Prahova şi sat în Dolj ; Cazac, sat în Némţ (Cazaci, sat în Dîmboviţa şi Argeş) ; Căzănesci, sat în Olt, Mehedinţi, Argeş, Ialomiţa, Vâlcea ; Cerchez, pădure în Mehedinţi (Cerchezeni, sat în Botoşani) ; Ciacâr, târg în Brăila ; Ciauş, sat în Rîmnicu-Sărat şi Buzău (Ciauşar, vale în Mehedinţi, şi Ciauşesci, sat în Argeş) ; Cilibi, sat în Iaşi (Cilibie, sat în Buzău) ; Cioban, vale în Dolj şi măgură în Gorj (Ciobănesci, sat în Vâlcea şi Dîmboviţa) ; Ciochină, târg în Ialomiţa ; Ciomăgesci, sat în Argeş şi Olt ; Conduratu, târg în Prahova ; Copuz, sat în Ialomiţa ; Hadîmbu, sat şi schit în Iaşi ; Hagiu, movilă în Brăila (Hagieni, târg în Ialomiţa, şi Hagiesci, sat în Ilfov şi Vlaşca) ; Haimanale, sat în Buzău, Ilfov şi Prahova ; Harap, loc în Bacău ; Hermezii, sat în Iaşi ; Lehliu, sat în Ialomiţa ; Mahala, sat în Olt şi Dîmboviţa (Mahalale, schit în Vâlcea) ; Martalogi, sat în Argeş ; Mazil, pârâu în Mehedinţi ; Micşunesci, sat în Ilfov şi Némţ ; Mirza, sat în Dolj (Mirzănesci, sat în Teleorman, Mirzasca, pârâu în Vâlcea, şi Mirzesci, sat în Iaşi) ; Rahtivan, sat în Prahova ; Şaitan, pădure în Ialomiţa ; Salahor, sat în Tecuci ; Spahi, sat în Gorj ; Suliman, sat în Ilfov ; Sultan, sat, vale şi dél în Prahova ; Tataru, târg în Brăila şi Prahova, sat în Rîmnicu-Sărat şi Iaşi, pârâu în Buzău, lac în Brăila şi munte în Prahova (Tătarani, sat în Dîmboviţa, Prahova, Vâlcea ; Tătarăşeni, sat în Dorohoiu ; Tătarca, sat în Co-

¹⁾ Frunzescu: *Dicţionar topografic al României*. Bucuresti, 1872.

vurluiu; TătăreŃi, sat în Dîmbovița și Olt; TătărescŃi, sat în Tecuci și Teleorman; Tătăruși, tîrg în Sucéva); Tureu, movilă în Ialomița, Dolj și Muscel (TurcenŃi, sat și munte în Gorj; TurcescŃi, sat în Vâlcea și Argeș; Turcoica, movilă în Ialomița; Turculeț, dél în Rîmnicu-Sărat).

2. puține numai, de la nume comune :

BăcanŃi, sat în Tutova (BăcănescŃi, sat în Némț); Beciu, sat în Buzău, Olt și Rîmnicu-Sărat; Beilic, sat în Buzău și Ialomița; Caraula, sat, dél, vale și pârîu în Dolj; Cătun, sat în Vlașca, Dîmbovița, Prahova, etc. (Cătunaș, sat în Argeș, și CătunenŃi, sat în Vlașca); Cerdac, sat în Putna și Rîmnicu-Sărat, munte în Némț; Cherestea, loc în Rîmnicu-Sărat și Putna; Cișmè, sat în Botoșani (Cișmele, sat în Covurlui); Han, movilă în Ilfov; LiliiecŃi, sat în Ilfov; Meterez, munte în Dîmbovița; Mizil, tîrg în Buzău; Odaie¹⁾, sat în Botoșani, Tecuci și Teleorman (Odăi, sat în Prahova, Ilfov și Buzău; Odăița, sat în Teleorman); Salhana, sat în Prahova; Schele, tîrg în Gorj.

La acestea s'ar putea adăoga localitățile în Brăila și Vlașca, cari, fiind raiele turcescŃi, aŃ păstrat pînă astă-đi numiri de sate și tîrguri, ca : Asan-Aga, Mola, MuftiŃu, Naip, Nazir, Vizir.

Un exemplu de turcire a unui nume înainte românesc oferă Còzia, plaiŃ și mănăstire în jud. Vâlcea. Actul de fundare din 1388 numesce aceiași localitate *Nucet*²⁾, așa că „Cozia“ e simpla traducere a vorbei (turc. koz „nucă“) : cf.

¹⁾ Odaia Banului, sat în Buzău; Odaia Popel, sat în Covurlui; Odaia Protopopului, sat în Ialomița; Odaia Sèrbilor, sat în FălciŃu; Odaia Turcului, sat în Dîmbovița; Odaia Vizirului, sat în Brăila, și Odaia VlădicŃi, sat în Ilfov.

²⁾ Hasdeu, *Istoria Critică* I, 129 : „Bine am voit Domnia mea a ridica din temelie mănăstirea... la locul ce se chéamă *Nucet* lângă Olt, ce se numesce *Cozia*“. Și ađi se chéamă „Nucet“ diferite sate în Dîmbovița și Prahova, precum și mănăstiri în Dîmbovița și Buzău, iar *NucŃ*, un dél în Rîmnicu-Sărat.

Arachoba, sat în Grecia (din sl. oréchu „nucă“) și tot acolo satul Καρόβα, litt. Nucă.

Cap. VII: Elementul folkloric

§ 37. PROVERBE ȘI PICĂTORI. — Influența orientală nu s'a mărginit numai în sfera vocabularului, ci s'a întins și în unele domenii ale literaturii populare, ca proverbe și snóve. Acțiunea spiritului oriental asupra paremiologiei române, ca și asupra celei balcanice, e destul de importantă. Indicațiunea cea mai veche o aflăm în cronicarul Neculce (II, 257) care, vorbind de prieteșugul ce făcu Antioh-Vodă cu Leșii, observă: „Nu face ca tată-séu Cantemir-Vodă, să se puie împotriva unei crăii cu o mână de ómeni slabi: paza bună trece primejdia rea, mielul blând sugé la două mume, capul plecat nu-l prinde sabia...“¹⁾

Cele două din urmă proverbe, cari sună așa și în turcesce, precum și câte-va altele mai jos enunerate, sînt destul de vechi și caracteristice spre a merita o atențiune specială din partea etnografului. De aceiași natură sînt proverbele ca: Apa trece, pietrele rămân, Ce e scris omului trebuie s'o pătiméscă, Mai bine o învoială strîmbă de cât o judecată dréptă, Sărută mîna ce nu poți mușca etc., importante sub raportul social, politic și religios.

¹⁾ O mențiune și mai veche la Miron Costin (I, 304), care, vorbind de firea nesătiosă a Domnilor și a Impéraților, citéază proverbul turcesc: „Dece derviși pe un covor pot încăpé, iară doi împérați într'o țară nu încap“. Cantemir, în *Descrierea Moldovei* (p. 32), citéază proverbul turcesc relativ la caii moldovenesci: 'Așem dilberi Bogdan bargiri mes'udir „Un tînér Persan și un cal moldovenesc sînt mai lăudați de cât toți ceilalți“.

Unele din aceste proverbe par a fi însă de origină modernă și mijlocitorul lor a fost Anton Pann, ale cărui cărticele des citite sînt direct influențate, ba une-orî literal traduse din turcesce. Ast-fel: Cine caută prietenî fără cusur, fără prietenî rămîne, Cine se grăbesce, curînd ostenesce, Cu mai mariî tēi daravere să n'aibî, Limba taie mai mult de cât sabia, Nebunul are inima lui în gură și înțeleptul are limba lui în inimă, Nu cine trăiesce mult scie multe, ci cine umblă mult...¹⁾). Același caracter de importățiu-ne îl au proverbele ce figuréză mai jos sub numerele 11—16.

Omitem în enumerațiunea de mai la vale proverbe de un caracter prea general, ca: Bate fierul, până e cald, Calu de dar nu se caută pe dinți, De cât la anu un boi, mai bine ađi un oi, Limba óse n'are și óse sfărămă, Lupul își lepédă pērul, dar năravul ba, Munte cu munte nu se întilnesce, dar om cu om se întilnesce, Pescele de la cap se împute, Plete lungi și minte scurtă, Sătulul la flămînd nu crede—ce le regăsim la mai tóte popórele, și decî și la Turci.

Pentru proverbele române ne servim de colecțiunile lui Pann, Ispirescu și Zanne; pentru cele macedo-române de bogata culegere ce figuréză în recenta operă folklorică a lui Papahagi²⁾).

Paremiologia turcescă merită o atențiune

¹⁾ Cf. Decourdemanche: Qui cherche un ami sans défaut, reste sans amis, Qui va vite, se lasse vite, Avec un plus grand que toi ne traite point d'affaires, La langue tue plus de gens que l'épée, Le fou tient son coeur sur la langue, le sage tient sa langue dans son coeur, Ce n'est pas en vivant longtemps, c'est en voyant beaucoup, qu'on apprend quelque chose...

²⁾ P. Papahagi, *Din literatura populară aromână*. Bucuresci. 1898, p. 415—715 (proverbe).

mai d'apropo. Literatura orientală e foarte bogată în proverbe sau „cuvinte din bătrâni“ (*atalar sözü*), cum le numește, o expresiune interesantă ce figurează și la Cantemir-Vodă („cuvînt bătrîn“ ad. proverb). Cele aflate în Gramatica turcescă a lui Jaubert și în cărticica publicată în 1865 de Academia orientală din Viena¹⁾ ofer deja curioase analogii cu proverbele noastre și cu cele balcanice. Dar prima colecțiune însemnată de proverbe turcesci se datorește lui Ahmed Midhat Efendi, publicată în 1870 la Constantinopole și urmată, în 1873, de o colecțiune analogă a lui Ahmed Vefyk Efendi. Fie-care dintr'însele conține un număr de vr'o cincî mii proverbe și dicătorii turcesci, în cea mai mare parte de origină populară²⁾.

La Bulgari, Albanezi și Grecii moderni s'afli paralele la mai tôte proverbele mai jos citate. În privința paremiologiei balcanice, se pot găsi amănunte bibliografice abundante în recenta operă a d-lui Politu, profesor de mitologie la Universitatea din Atena³⁾. Introducerea la această vastă publicațiune comparativă, în care și proverbele românesci ocupă un loc de onoare, conține un bogat material bibliografic, relativ

¹⁾ Jaubert, *Grammaire turque*, II ed. Paris, 1833, p. 336—376 (textul turcesc cu traducerea franceză). — *Osmanische Sprichwörter* herausg. durch die K. K. orientalische Akademie. Wien, 1865 (textul original cu o transcripțiune și o versiune literală).

²⁾ Textul primei colecțiuni, cea mai importantă, a fost reprodus în original și în traducere engleză de: Rev. E. I. Davis, *Osmanli Proverbs and quaint sayings*, 4300 sentences in turkish, printed in roman characters, with english translation, explanations... (the turkish original is also given in an appendix). London, 1897. — Cărticica lui Decourdemanche, *Mille et un proverbes turcs* (Paris, 1878), conține numai traducerea franceză a proverbelor citate.

³⁾ N. G. Politu, *Studii despre viața și limba poporului elen* (Μελέται: περί τοῦ βίου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ): *Proverbi* (Παραμύθια), tom I. Atena, 1899.

mai ales la popóarele balcanice, ceea ce ne dispensează de a mai reveni asupra acestui punct.

Trecem acum la enumerarea proverbelor și dicătorilor nóstre, cari ofer trăsuri de aseménare cu cele orientale¹⁾.

1. A băga mâna în miere și a nu-ți linge degetele nu se póte.

Var. mer.: Care's bagă mâna în nfare, dzéditle va's alingă; — turc. „bal tutan parmagyny yalar“, litt. (cine) mierea atinge, degetele-și linge.

2. Apa curge (trece), pietrele rămân.

Varianta macedo-română „Apa cură (tréte), arina (chetri) arémâne“ corespunde întocmai proverbului turcesc „seil geçer (güder) kum kaltır“, adică apa trece (se duce), nisipul rămâne. Cf. despre acest proverb: Hasdeu, Etym. 1265 și Zanne I, 101.

3. Banii albi pentru ȃile negre.

Var. mer.: Paraș alghi tră dzili lái; — turc. „ak akçe kara gün içindir“, banii albi sînt pentru ȃile negre.

4. Barba lasă să se ducă, capul să trăiască.

Turc. „sakal başyna kurban olsun“, litt. barbă pentru cap jertfă fie.

5. Bătaia e din raiu.

Turc. „dayak ğenetten çykma der“, bătaia (litt. bēțul) e scósă din raiu — Turcii cređând în efectele ei salutare.

6. Cămașa e mai aprópe de piele.

Var.: Cămașa e mai aprópe de cât anteriorul; sașu: Tot îi mai aprópe cămașa de cât sumanul (Seđétórea I, 219).

¹⁾ Proverbele románesci se citéză obicnuit sub forma aflată în cele două colecțiuni publicate de Anton Pann; la cas contrar, se indică în parantese provenința.

Var. mer.: M'apropé ñi-u cămeşa de tuti strañli; — turc. „gömlek kaftandan yakyn“, litt. cămaşa de cât caftanul mai aprópe.

7. Capul plecat nu-l taie sabia.

Var. istorice: Capul tăiat nu-l prinde sabia (Neculce II, 257); Capul plecat de sabie nu va fi tăiat (Văcărescu, 255) și interesanta explicațiune a proverbului de același, în Istoria Imperiului otoman, p. 96. Alte var. la Zanne (II, 38—40) care crede proverbul originar din Evanghelie, fără însă a cita nici pasajul nici textul corespunzător. Var. sârbescă: Pokorn glav sablja ne sjece; — turc. „eylen baş kesilmez“, capul plecat nu se taie. Var. orientală mai sună: „aman deyene kylyğ olmaz“, litt. (pe cel ce) aman strigă, sabia nu-l ajunge.

8. Capul solului nu se taie (Golescu).

Turc. „elciye zeval yok“, litt. solului vătămare nu.

9. Cât țî-e pătura, atât te întinde.

Var.: Cât țî-e plapoma, te întinde; Nu te întinde mai mult de cât țî-i oghialu. Var. mer.: Cât ț-u cerga, ahât s'ti tinďă; — turc. „yorganyna göre ayagyny uzat“, după lungimea plapomei piciorule întinde-ți.

10. Ce e scris omului trebuie să pătiméscă.

Var. (Ispirescu): Omul nu póte scăpa de ce-î este scris în frunte; cf. Pann, p. 160: Trebuie să trăiască omul cum i-o fi scrisă la cap. Una din multiplele formule ale fatalismului oriental, care a prins așa de adînc rădăcină în sufletul poporului nostru (§ 39). Turc. „alynen yazusy başe gelir“, litt. (ce-î) pe frunte scris (ad. ursita), la cap vine (ad. se împlinesce).

11. Cel ce umblă pe drum cu gândul acasă, își pierde căciula în tîrg.

12. Cine bate la pórtă altuia, trebuie să bată și la pórtă lui.

Aceste două proverbe figuréază numai la Anton

Pann, care pare a le fi tradus pur și simplu din turcesce. Corespunzătorile lor orientale sună ast-fel la Décourdemanche: L'homme qui laisse sa tête au logis, perd son turban dans la foule — Ne frappe pas à la porte d'autrui, si tu veux qu'on ne frappe point à la tienne.

13. Cine este sfânt, pe așternut móle nu dórme.

14. Cine plânge pe altul, ochii lui își scurge.

15. Cine se închină la două credințe, acela nici o lege n'are.

16. Cine trăiesce nădăjduindu-se, móre jinduindu-se.

Aceiași observațiune ca la ultimele două proverbe de mai sus s'aplică și acestora: ele s'au răspândit în popor pe cale cărturărăscă: — turc. „'azizi 'ilm yuşmak döşekde yatmaz“, omul învățat pe așternut de puf nu dórme; „el için aglayan gözsüz kalyr“, cine pe altul plânge, ochii își scurge; „iki kibleye tapanda din olmaz“, (cine) la două altare se închină, credința n'are; „ ümidla geçinan ağlykdan ölür“, (cine) cu nădejdea petrece (trăiesce), de fóme móre.

17. Cine scui pă împotriva vîntului, își scui pă mustățile.

Variante la Zane (II, 723);— turc. „rüzgyara tüküren yüzüne tükürür“, (cine) la vînt scui pă, mustățile și mânjesce.

18. Cióra când aș întrebat'o: ce pasere-i mai frumósă? ea a arătat pe puii ei (Golescu).

Turc. kuzgunne „güzel kimdir?“ demişler, „benim yavruларыm“ demiş, adică: pe cióra, ce pasere mai frumósă? întrebat-a; puii mei! răspuns-a.

19. Cu o flóre nu se face primăvară.

Var.: Cu o flóre numaș vara nu se face (Golescu); cu o flóre nu se face vara (Ispir.);— turc. „bir çiçekli bahar olmaz“, cu o flóre vara nu se face.

20. Cu o lingură de miere mai multe musce
prindî de cât cu o bute de oțet.

Turc. „bir fuçy syrkedden ziade, bir damla balla,
sinek titülür“, litt. cu o butie de oțet nu atâtea, câte cu
o picătură de miere, musce se prind.

21. Cu răbdare și cu tăcere se face agurida
miere.

Var. mcr.: De aguridă s'fațî niare, ma cu arăv-
dare: grec modern (Politu, 138): 'Αγλία ἀγάγια γίνεται ἢ
ἀγορίδα μέλι, încet-încet se face agurida miere; — turc.
„sabr ile kuruk halva olur“, cu răbdare agurida dulcătă
se face.

22. Cu rudele să bei, să mănâncî, daraveră
să n'aî.

Var.: Cu rudele bea și benchetuesce, dar neguța-
torii nu face: — turc. „hysm ile ye iç, alyşveriş etme“, cu
rudele bea, mănâncă, negoț nu... De aci la Albanezi:
Me ñerin evet ha e po, dănămarăyă mos „cu rudele
mănâncă și bea, daravere nu“; la Grecii moderni: Με
τὸ φίλο σου φάγε πίε, καὶ ἀλισβερίσι μὴν κήνης, cu pietenu-těū
mănâncă-bea și daravere nu face.

23. Cu vreme și cu paie mușmulele se mōie.

Turc. „zeman ile ve saman ile muşmular irişar-
ler“, cu vremea și cu paie mușmulele se coc.

24. Dacă vrei să trăiești liniștit, să nu veđî,
să n'auđî, să tacî.

Turc. „rahat isteyen adam sagyr kör dilsiz olağak“,
în pace trăiesce omul, rămânênd șurd, orb și mut.

25. De cât doi „ți-oiū da“ mai bine un „na“.

Turc. (în traducerea franceză de Decourdemanche):
Un *tiens* vaut mieux que deux *tu l'auras*.

26. Doi cărmaci înnécă corabia.

Turc. „iki reyis bir gemi batyrylar“, doi cârmaci o corabie fac să se scufunde.

27. Doi pepeni într'o mână nu se pot ținea.

Var. mer.: Doi himunicî (pépini) sumsuórá nu se pórtá; — turc. „iki karpuz bir koltuga sygmaz“, doi harbuzi nu 'ncap sub o subțiórá. Cf. proverbul analog: „iki kylyğ bir kynagirmez“, două săbiî nu intră într'o tēcá.

28. Eū mare, tu mare . . .

Turc. „sen çelebi ben çelebi (atö kim kaşör)“, eū boier, tu boier (cine va țesela calul?) sañ: „sen aga ben aga (bu inegi kim saga)“, eū mare, tu mare (cine va mulge vaca?).

29. Fuge de plóe și dá în noróie.

Var. mer.: Care fudze di ploie, dá di grandine; — turc. „yagmurdan kaçan doluya ogrady“, fugind de plóe dai de grindină.

30. Găina bea apă și se uită la D-deū.

Var.: Găina, când bea, se uită în cer (Golescu); Găina, de e pasere, când bea apă, tot se uită și ea la D-deū (Isp.). Var. mer.: Gălyina, țe-I gălyină, bea apa ș'mutrêști la Dumnidzâu; — turc. „tavuk bile su içerken göye bakar“, găina, când bea apă, privesce la cer.

31. Găina vecinului e mai grasă.

Turc. „komşu taugu komşuya kaz görünüür“, a vecinului găină o găscă ne pare.

32. Găsesce sat fără câini, umblă fără ciomag.

Var. mer.: Aflași hóră fără câini, imni fără lemni; — turc. „köpeksiz köyi bulmuş çomaksyz oinar gezer“, litt. fără câini sat a găsit, fără ciomag se plimbă.

33. Haram veni, haram s'a dus.

Var. mer.: Harami vini, harami s'dus; — turc. „haramden gelen harame gider“ (id.).

34. Îi intră p'o ureche și'î ese pe cealaltă.

Turc. „bir kulagyndan girer birinden çykar“, p'oreche intră, p'una ese.

35. In țara orbilor chiorul e împărat.

Var.: Chiorul între orbii este împărat (alte variante la Zanne II, 521,657). Var. mer.: Chiorlu intră orghi este amiră;—turc. „körler memleketinde bir gözlüi padişah ederler“, în împărăția orbilor cel cu un ochiū padişah se numi.

36. La orașul ce se vede călăuză nu trebuie.

Turc. „Görinen köyi kulaguz istemez“, satului ce se vede călăuză nu trebuie.

37. Limba izbesce în dintele ce te dore (Golescu).

Turc. „dişin agrydygy yere dili dokunur“, la dintele ce dore într'acolo limba se îndreptă.

38. Lupul când îmbetrănesce, îl latră câini.

Var.: De lupul bêtân câiniî își bat joc (Golescu);—turc. „kurd koğayınğa köpein maşarasy olur“, de lupul îmbetrănit câiniî 'și bat joc.

39. Mai bine o învoială strîmbă de cât o judecată dréptă.

Turc. (Decourdemanche): Accommodement vaut mieux que le meilleur des procès.

40. Mai bine şedî strîmb și vorbesce drept.

Turc. „eyri otur dogru söyle“, lit. strîmb şedî, drept vorbesce.

41. Mângâierea săracului e mórtea.

Turc. „fakiriñ tesliyesi öltim dîr“, a săracului mângâiere mórtea este.

42. Mătura veche ajunge la grajd.

Var.: Mătura, pân' e nouă, o ții în cuiū; dacă se

învechesc, o aruncî după uşă (Golescu); — turc. „eski süpürgey dama atarlar,“ mătura veche la grajd s'aruncă.

43. Mielul blând sugă la două mume.

Var. mer.: Nielu dulţi di la două mumă ni sudzi. Proverbul sună așa și turcesce; la Albanezi: keng i butë pi dë mămë (id.).

44. Nu sciū, n'am vădūt...

Turc. „ne biliürüm ne gördüm...“, je n'en sais rien, je n'ai rien vu (voilà les reponses les plus sages).

45. Număi miere țicënd gura nu se îndulcesce.

Turc. „bal bal dymegle agyz tatlylanmaz“, miere miere țicënd, gura nu se îndulcesce.

46. Ochiul stăpânului îngrașă vaca.

Var. mer.: Ochiul a Domnului u ngrași tutiputa; — turc. „agaynyn gözü ineyi semiz eder“, litt. al stăpânului ochiū vaca grasă face.

47. Oțetul tare vasul seū 'și strică.

Turc. „sört sirke kendi kabyna zarar eder“, oțetul tare vasului vătămăre aduce.

48. Picând, picând, baltă se face.

Var. mer.: di chicută chicută s'fațe baltă (bari) mare; — turc. „damlaya damlaya göl olur“, picătură la picătură lac se face.

49. Sărută mâna ce nu poți mușca.

Var.: Mâna ce n'o poți mușca, sărut'o ș'o mângâie (alte var. la Zanne II, 244—245); — turc. „osyramadygüñ eli öp başyna ko“, mâna ce nu poți mușca sărut'o și pune-ți-o pe cap (în semn de respect).

50. Și-a găsit tingirea capacul.

Var. mcr.: Se arucuti căpachia di-ș află tingirla;— ture. „tenğere yuvarlanmyş kapagyny bulmyş“, tingirea s'a rostogolit (și) capacu a găsit.

51. Socotéla d'acasă cu cea din tîrg nu se potrivește.

Ture. „evdeki hisab bazara uimaz“, socotéla de-a casă cu cea din tîrg nu se brodesce.

52. Țiganul când s'a făcut împărat, întâi pe tată-său l'a spînzurat.

Var. mcr.: Ghiftul ș amiră intră, tatu-su ninte spînzurâ;—ture. „turke beylik vermişler iptida babasyny öldürmüş“, litt. când Domnia se dă turcului (ad. tur-comanului, perfid și crud), întâi pe tată-său îl omără.

53. Unde nu-î cap, vaî de picióre.

Var. mcr.: Iu nu-î cap ca vaî di ciciori;—ture. „aklsyz başıñ zahmetini ayaklar çeker“, litt. la capul fără minte piciórele sufăr.

54. Vorbă mare să nu ȓicî, căcî gardul are ochî și zidul urechî.

Ture. „her söz söyleme ki yerin kulagy var“, vorba mare să nu ȓicî, căcî pămîntul are urechî.

Alte proverbe aũ mai mult forma orientală (introdusă mai ales prin Anton Pann):

Chelului ce-î lipsese? tichie de mǎrgăritar (var. mcr.: ȓe tu hiera, căsidose? chilipoș di mǎrgăritare).

Cine păzesce sofraua, mǎnăncă ciorbaua.

Mai bine peșingea pe ipîngea de cât cu toptanul și baniî la anul.

Copilul numai ce mǎnăncă e halal, ce îmbracă e haram.

Următórele două mi-aũ fost comunicate de rēposatul Ispirescu :

Pirpiri (ușor) cosac, saxana (greu) bricég, adică: ifiliu, lefter de parale.

Cioc selém (multă sănătate) de la jupân Ibriam, că și-a făcut căciula șalvarî, adică: tronc Marico, fa!

§ 38. LOCUȚIUNI ȘI IDIOTISME. — Afară de verbele propriu-zișe, mai sînt o sumă de locuțiuni și de idiotisme de origină orientală¹⁾. Enumerațiunea de mai la vale nu are pretențiunea de a fi completă.

1. „a ajunge cușitul la os“, a ajunge durerea și suferința la culme, corespunde locuțiunii analoge turcesci „le couteau a touché les os“ (Decourdemanche).

Doinisie, 186 [despre cumplitele împilări ale Han-gerliului]: lăcuiitorî nu mai avea de unde să mai dea, că *le ajunsese cușitul la os*... Zilot III, 82 [despre jafurile lui Alexandru-Vodă Suțul]: *cușitul a ajuns la os*, sîntem pustie turmă...

2. „ape“, în sens de dispozițiune: în ce ape s'adapă? (Alexandri, Teatru, 1433: Iorgule... nu ești în *apele* dumitale) corespunde idiotismului turc. „ne sularda der“, en quel état (litt. en quelle eau) se trouve-t-il? c'est à-dire que fait-il? que pense-t-il?

3. „a bea tutun“ e o traducere literală după „tütün içmek“, fumer (litt. boire) du tabac — după care s'aŭ modelat locuțiunile analoge din neo-grecă (πίπτιν καπνόν), din bulgara (piša čubuk) și din albaneza (pi duhan). Caracterul particular al fumatului oriental, care era mai mult o sôrbere de cât o aspirațiune (§ 89), a dat nascere

¹⁾ Intr'o materie așa de delicată, se pôte une-orî să ne în-selăm despre provenința direct turcescă a cutării sau cutării expresiunii idiomatice. Facem dar alăturările de mai la vale cu ôrecarî reserve. Multe idiotisme figuréză în corpul lucrării, la vorbele corespunđătoare: V. abanos, arșic, chef etc.

acestei locuțiuni. Tot așa locuțiunea „a trage cîubuc (tabac)“ reproduce frasa turcescă „çibuk (enfiye) çekmek“, priser (litt. tirer) du tabac, fumer (litt. tirer) une pipe.

4. „a pune calupul“, a înșela („a mânca calupul“, a fi înșelat) corespunde turc. „kalyb etmek“, jouer un tour, duper (litt. faire la forme du cordonnier). Expresiunea figurată e împrumutată din sfera relativă la meșteșugul cizmăriei, care a procurat limbei și alte metafore analoge: „a pune cuiva pingéua“ sau „a pingeli pe cineva“, ad. a-l înșela, pe când „papugiul“, cizmarul de papuci, a devenit tipul viclénului sau al șarlatanului.

5. „a învîrți dulapul“, ad. a umbla să înșele — dulapul fiind róta cu ajutorul căreia femeile trăgeau borangicul — corespunde turc. „dolab çevirmek“, intriguer, litt. tourner la roue.

6. „foc de scump“ ad. foarte scump, corespunde locuțiunii analoge turc. „ateş pahasine“, à un prix exorbitant, litt. à un prix feu.

7. „a o întorce pe fôia cealaltă“, ad. a schimba vorba, sună întocmai ca turc. „ol yapragy çevirelim“, tournons l'autre feuille, c'est-à-dire changeons le discours.

8. „a veni cuiva de hac“, a o scôte la capăt, a dovedi pe cineva, corespunde perfect turc. „hakynden gelmek“, châtier, soumettre, vaincre. (litt. venir de droit), de unde și bulgăresce „ot hak doig“ (cu dativul ea și român.), vaincre.

9. „a înghiți hapul, ad. a o păți, corespunde turc. „habb yutmak“, avaler la pilule, fig. être perdu.

10. „a eși la maidan“, a se da de față, a veni la ivélă, a se descoperi; și „a scôte la maidan“, a face cunoscut... reproduc pur și simplu idiotismele turcesci: „meydana gelmek“, se produire

(litt. venir au jour) și „meydana çekirmek“, ré-
véler (litt. faire sortir au grand jour).

11. „a mânca bătaie“, ad. a primi saŭ suferi
bătaie, reproduce idiotismul „agağ (dayak, kötek)
yemek“, recevoir la bastonade, litt. manger (des
coups de) bâton... cf. a mânca o palmă cu „ta-
panğa yemek“, recevoir (litt. manger) un soufflet.

De asemenea, locuțiunea analogă „a mânca
păpară“ (mcr. u măcâ păpară) corespunde turec.
„paparysyny yemek“, être molesté, tourmenté
(litt. manger la *papara* ou la soupe au fromage).

Tot în legătură cu acest idiotism staŭ locu-
țiunile pentru „a minți“: a mânca borș și a
mânca haram, corespundând lui „hâlt yemek“,
mentir (litt. manger le mélange) și „haram
yemek“, voler (litt. manger de l'argent illicite).

12. „a nu fi de nasul cuiva“ și „a scôte pe
nas“ (cf. Pann, p. 113: o să-I iasă tôte pe nas)
corespund locuțiunilor turcești: „(bu çiçek) se-
nün burunuñ iëün deildür“, (cette fleur) n'est
pas pour ton nez, c.-à-d. c'est trop beau pour
toi... și „(anamdam emmediyim) süd burunem-
dan çykar“, (le lait que j'ai sucé de ma mère)
me sort par le nez, c.-à-d. j'ai souffert mille
tourments.

13. „unde șede?“ în loc de unde locuiesce?
— ca bulgar. gde sēdi? și ngr. πού κάθεται; —
corespunde turec. „nerede oturior?“ où loge-t-il?
(litt. où est-il assis?): în acéstă locuțiune, șede-
rea e identificată cu locuința, din cauza vieții se-
dentare a Osmanliului și a societății nōstre din
epoca fanariotă (§ 91).

14. „a tăia prețul“ după turec. „paha kes-
mek“, fixer (litt. couper) le prix... ca și ve-
chiul idiotism „a tăia nartul“ după „nark kes-
mek“, taxer (litt. couper) le tarif.

15. locuțiunea „tîrgul păduchilor“ în Bucuresci, pentru Hala vechiturilor, reproduce idiomul turcesc „bit pazary“, marché de vieilleries à Constantinople (litt. marché des poux).

16. „dór nu daŭ Tătariŭ“, locuțiune ce exprimă o urgență extraordinară, un zor mare, reproduce în tocmăi pe turc. „sanki tatar ony kovar“, on dirait qu'un tatar (c.-à-d. un courrier) lui donne la chasse (se dit de qn. qui se presse et agit avec précipitation). O variantă turcescă mai sună: „ardeňzden tatar me kovar“, avez-vous donc un tatar à vos trouses? (se dit à qn. qui se presse fort), corespunđend locuțiunii românescei „parcă'l alungă Tătariŭ...“

Alexandri, Teatru, 51: cuconașu era grăbit, *parcă'l alungăŭ tătariŭ* din urmă; ibid. 288: îți daŭ cât ceri, numai te cară îndată din casa asta — *dór nu daŭ tătariŭ!* 464: iaca vin... mai stăi, că *dór nu daŭ tătariŭ!* 508: iaca mă duc, mă duc... *dór nu daŭ tătariŭ!* 658: adă rēvașu și nu răcni așa, că nu te *alungă tătariŭ...* 808: ho, țară! *nu daŭ tătariŭ!*

Cum se vede, în aceste locuțiuni, termenul „tătar“ n'are nimic a face cu némul turcesc ce pórta acest nume, ci el se referă la călărașii tătari, cari erau curieri foarte dibaci. Totuși, în mintea poporului, alusiunea etnică în locuțiunea de mai sus nu pare a se fi șters cu totul, cum o arată variantele paralele:

Alexandri, Teatru, p. 1717: de odată ne-am pornit, *ca și când ar fi năvălit Tătariŭ*; p. 1000: ian poftim, fraților... ce ședeți în picioare? că *dór nu vin Turciŭ...* (cf. Neculce II, 200: staŭ satele pe marginea țării leșesei pline de ómeni și le spuneau Moldovenii: fugiți! fugiți! că *vin Turciŭ* in țara noastră!). Șeđetőre I, 218 [prov.]: *dóră nu daŭ Turciŭ!*

Aci se pot adăoga cele câteva idiotisme traduse din turcesce:

PUNĜĂ, sumă fixă de 500 lei vechi, reproduce pe turc. *kisè „bourse et somme de 500 piastres“* (ngr. *πογγί*, id.). Terminul figurază nu numai în vechea noastră istoriografie, dar a persistat în prosa populară și în cântecele bătrânesci. Iată câteva exemple:

Neculce II, 188: Gheorghe Ștefan-Vodă aŭ dăruit Impăratului moschicesc o cruce ferecată cu aur și cu pietre scumpe, de 400 de *punĝi* de bani, ca să-l deo ște să vie în Moldova; *ibid.* 294: poruncit'aŭ Vezirul lui Antioh-Vodă să grijescă 300 de *punĝi* de bani, să-l puie Domn în Moldova, că alții daŭ 500. Stăncescu, Basme, 116: Domnița nu stătu mult la gânduri, chemă p'al de vinde rrobe și-i dădu 2 *punĝi* de galbeni pe una, șo cumpără.

Alexandri, 179:

Trei țile [boierii] se sfătuiră,
Lui Iordachi să-l înșele,
Trimiiându-i măgulele
Ș'un poclon de 10 *punĝi*...

Teodorescu, 676:

Tudorel se 'mbogăția,
Dar la biruri mi-l punea...
Și da Tudor, tot mai da,
Tot pe ani 5 *punĝi* de bani...

PÓRTĂ, sinonim cu „Impărăție“, la vechii noștri cronicari, e o traducere după „Babi (humayum)“.

Neculce II, 182: Petru-Vodă Rareș, când era închis în cetatea Ciceiului, în țara unghurască, avea nevoie de Nemți și de Unguri: iară fiind Dómna lui Sărbóică, de némul Despoților, fata lui Despot-Craiŭ, aŭ scris o carte sėrbescă la Impăratul turcesc și Vezirul cu rugăminte, și aŭ slobođit cartea pre o ferestră gios din cetate, și aŭ învățat pre o slugă a lor Sėrb ce avea să se ducă cu cartea la *Pórtă* la Vezirul; *ibid.* 298: acel Vezir Baltagiul îndată și aŭ trāmis la Hanul tătāresc de l'aŭ chemat la *Pórtă* la sfat și aŭ și stricat Turcii pacea cu Moscalii.

PÓTAR-BAȘA, al cărui sens și funcțiune corespundeă lui Capugi-bașa, precum subalternii sei, portarii și portăreii, s'aŭ modelat după capugiul Saraiului (Fotino III, 295).

§ 39. OBICEIURI ȘI CREDINȚE. — Dintre obiceiurile orientale adoptate la noi, vom releva aici numai trei caracteristice, rezervându-ne a vorbi despre celelalte în paragraful consacrat etichetei.

Maî întâi, curiosul obicei de a-și aprinde o rogojină d'asupra capului, când boierii doriau să presinte un arz sau jalobă Sultanului (iar țărani când aduceau Domnului vr'o plângere): aprinderea rogojinei era menită să atragă atențiunea Impăratului sau a Domnului și simboliza focul ce mistuia inima jeluitorului.

Iată câte-va exemple din cronicariii noștri.

N. Costin II, 92: Dimitrașco-Vodă a rînduit cățiva boieri să mergă la Țarigrad cu pîră asupra lui Nicolai-Vodă... Dat-au boierii ruca la singur Impăratul, *aprindeudu-și o rogojină în cap*... Axinte II, 123: a cel Ianio a îndemnat pe boieri să dea ruca adecă răvaș de jalobă la singur Impăratul; și așa într'o di. venind Impăratul de la Scudari, că mersese să se închine... la giamile cele mari împărătesci, i-au ținut calea boierii și *aprindeud rogojina în cap*, au dat rucaua. Neculce II, 226: după ce s'au mazilit Dimitrașco-Vodă, s'au dus maștiha acestor boieri, Vorniceșa lui Chiriac Sturzii, la Țarigrad, de au zăbovit jumătate de an, și *șt-au aprins rogojină în cap*, de l'au pîrit la Impăratul pe Dimitrașco-Vodă: II, 303: sosind boierii la Țarigrad, au socotit vreme și au păscut prilejul și când au eșit Impăratul la giamie, ei *șt-au aprins rogojină în cap* și au dat arz la Impăratul, jăluind pe Nicolai-Vodă ce le au făcut...

Obiceiul oriental, practicat numai la Țarigrad, se introduse și în țară, unde deveni foarte popular în timpul Domnilor fanarioți, ale căror nedreptăți strigătoare provocau o protestare desperată și blestemul mulțimii.

Zilot, în Domnia a treia a lui Alexandru-Vodă Suțul (Revista III, 82), vorbește de jafurile acestui fanariot, cari impinseră obștea Țirgoveștenilor a porni la Țarigrad și a se jelui Porții:

Mămăligă la traistă și bețigaș în mână,
 Supunerea la inimă, în cap cu rogojină,
 Așa mic, mare, să plecăm...
 Cuțitul a ajuns la os, simtem pustie turmă.
 Așa cu o gură să strigăm : Prea înalte Impărate,
 Veți rogojini aprinse în cap, în grab fă-ne dreplate!

Fl. 326: nenorociții țaranii, deserați de asupririle ciocoilor, intrară în București pe la 8 ore de dimineață, tocmai pe când Domnitorul [Grigorie Ghica-Vodă] se afla în Divan și ca să atragă mai mult atențiunea publică, unul dintr'înșii făcu un sul de rogojină și dându-i foc la partea de sus, îl puse în cap, apoi scoțând jalba din sîn, o puse în virful unui proțap lung și intră în Curtea domnească. Ghica, XIII: s'au sculat Țirgoviștenii [cărora Suțul le răpise moșia orașului, ca s'o dea fiicei sale de zestre] cu mic cu mare și au venit la Divan la București cu rogojini aprinse în cap și cu jalba în proțap...

Obiceiul este eminentamente turcesc. Într'adevăr, în Orient, sclavul dispune de două mijloace spre a face cunoscut stăpânului inaccesibil tiraniile subalternilor sei. Când Sultanul ese din saraiu ca să încalece, nenorocitul i se presintă îmbrăcat cu un caftan de hârtie, ceea ce însemnează că, dacă s'ar scrie pe acea hârtie plângerile jeluitorului, ele n'ar putea să încape; sau imploratorul i se înfațisează cu o lampă sau cu o rogojină aprinsă în cap, ceea ce (după graiul alegoric al orientalilor) va să dică că suspinele smulse de amare suferințe se ridică la cer să strige răsburare ¹⁾.

Un alt obicei, de aceeași origină, se referă la îngrijirea particulară ce se da la noi înainte

¹⁾ D'Ohsson VII, 188: antrefois les suppliants tenaient d'une main leur placet et de l'autre, une petite natte fumante sur leur tête, pour faire connaître qu'ils étaient victimes de l'oppression.

Hammer, X, 78; cf. 372: toute la ville était dans la plus grande agitation (1665); une troupe de mécontents des provinces asiatiques portant sur leurs têtes de flambeaux allumés... se réunirent sur l'hippodrome...

cişmelelor făcute din caritate publică, pe cari locuitorii din oraşe şi de la ţară le împresurau cu zid, le dedeau nume cunoscute şi le împodobiau în fel de fel de chipuri. Aşa erau, la Bucuresci, cişméua Mavroghene, în capul podului Mogoşoie; cişméua Văcăresci, Filaret, Brâncoveni la St. Elefterie; cişméua din grădina Cişmegiū, cişméua roşie la spatele bisericeii cu Sfinţii etc.

Mateii din Pogoniana, Mitropolitul Myrelor, între alte sfaturi ce adresază lui Şerban-Vodă, îi dă şi pe acela de a face puţii şi fântâni pentru călători (Tesaur I, 371): „Fă şi puţuri şi fântâni pentru călători, ca să capeţi glorie de la D-deū şi onóre de la ómenii; e mare facere de bine, să pótă cel însetoşat să bea apă şi să se răcoréscă când este ostenit...”

Obiceiul acesta a izbit deja pe un bun observator contemporan, care îl consideră ca eminemamente orientál¹⁾.

O altă datină curiosă, des menţionată în basmele turcesci şi asemenea particulară Orientului, era frecatul picioarelor înainte de a adormi²⁾.

Dintre credinţe, fatalismul orientál se reflectă la noi într'un şir de locuţiuni proverbiale, ca: aşa a fost să fie! aşa i-a fost scrisa! cum îi va fi norocul! cui i se croiesce rău, rău îi merge tot mereu!

Tóte aceste expresiuni îşi au formule co-

¹⁾ Bauer, *Mémoires* p. 215: C'est une particularité qu'on ne rencontre que dans la Turquie et dans les pays orientaux.

Ubicini, *la Turquie actuelle*, p. 358: La charité a semé sur les bords des routes ces fontaines où le voyageur altéré et fatigué par une longue marche trouve une eau pure pour étancher sa soif.

²⁾ Sion, *Souvenir contemporane*. Bucuresci, 1888, p. 29: boieri, cocóne, chiar Vlădicii şi Mitropoliţii, nu puteau adormi, până nu le desmierda cineva epiderma de la picioare cu uşóre frecături.

respondătoare în turcesce: bun e Dumneșeu! (*Allah kerim*), de o vrea Dumneșeu! (*inș Allah*), așa i-a fost să fie! (*olagan olur*) și în fine, termenul „scrisa“ în sens de „sôrte“ coincide cu turc. *yazu*, écriture, destinée (cf. § 37, prov. 10).

Este cunoscuta resignare după preceptul fundamental al Islamului: convins că nu pôte fi părăsit de Providență și că în orî-ce nenorocire un Dumneșeu bun și înțelept veghiază asupra-I, Turcul nu-și pierde cumpêtul cu schimbările sôrtei și, nepêsător, repetă într'una: „bun e Dumneșeu!“, „de o vrea Dumneșeu!“ și „era scris!“

Acéstă credință în predestinațiune saũ fatalism oriental (*kysmet*) se află ast-fel formulată în Coran: Alesul ca și osînditul e dinainte ursit la fericire saũ nenorocire eternă, fiind unul și altul încă în sînul mamei lor, și „Dumneșeu a scris pe fruntea fie-căruï om numărul zilelor sale“¹⁾. O îndoită consecvență rezultă din acéstă doctrină: pe de o parte indolența caracteristică a orientalului, pe de alta o mare putere de resignare.

Fatalismul, sub forma-I orientală, este adînc înrădăcinat în poporul nostru²⁾ și n'are a face cu fatalismul biblic, așa cum el se manifestă la vechii cronicari, cari, față cu nenorocirile cumplite ce bîntuiaũ țara și cu despotismul ne-

¹⁾ Cantemir, *Moldova*, 127: Plures inter Moldavos sunt, et infima plebs fere tota, qui credunt, cuilibet mortalium a Deo praestitutum esse fati diem, qui nisi expletus fuerit, neminem mori neque in bello cadere posse: quae res adeo illis addit animos, ut quasi rabidi nonnunquam in hostem ruant. Cf. *Ist. imp. otom.* p. 55.

²⁾ Alexandri, *Poesii populare*. p. 4: Românul are mare plecare a crede în sôrta. Intîmplările lumii îl găsesc toldeana pregătit a primi lovirile lor, căci el se întăresce în credința mîngăietore, că așa i-a fost scris! așa i-a fost zodia! așa i-a fost să fie!...

omenos al Domnilor, se mulțumiau cu stereotipe formule de resignare¹⁾.

Pe lângă completa resignare în voia sorței, concepțiunea populară a Norocului și a repartisării bunurilor pămîntesci pare a fi de aceeași origină. În basme, Norocul stăpînesce întreaga viață a omului: el apare într'însele personificat când ca tîner și când ca bătrîn; săracul și bogatul, feciorul de împărat și fata sîrmană sau arăpóica își au fie-care Norocul lor particular; adesea omul pornesce în căutarea lui²⁾.

Românii din Macedonia au moștenit (odată cu terminul caracteristic *căsmete* „sôrte, noroc“) aceeași credință, ce se oglindesc și la dînșii într'un număr de dicțori: Unde dă, dă! și unde nu dă, nu dă! Fă-mă cu noroc și aruncă-mă în gunoie... Dôrme, dar Norocul îl lucrăză...³⁾.

§ 40. SNÓVE ȘI BASME. - Cartea cea mai răs-pîndită în Turcia și cea mai citită după Coran e pînă astăzi colecțiunea de snóve ce pòrtă numele lui Nasradin-Hoğa⁴⁾ și care la noi au fost popularizate de Anton Pann sub titlul „Năsdravăniile lui Nastratin Hogeia, culese și versificate“⁵⁾.

Nasr-eddin, rostit de Turci Nasradin și ro-

¹⁾ Veđi modul cum cronicarul anonim, tradus de Amiras, judecă alternativele din viața indiviđilor și a popórelor într'un pasaj remarcabil pentru o asemenea concepțiune (Cronice III, 135).

²⁾ L. Șăineanu, *Basmele*, index s. v. fatalitate, noroc, ursită.

³⁾ Papahagi, p. 459.

⁴⁾ Originalul turec în numeroase edițiuni sub titlul *Latha 'if-i Hoğa Nassr-eddin Efendi*, Glumele lui Nastratin Hogeia. Prima edițiune turcescă apăru la Stambul către 1837, care în curînd fu urmată de traducerea neo-grécă și de cea română. Traducere franceză de Decourdemanche: *Les plaisanteries de Nassr-eddin Hodja*, traduits du turec. Paris, 1876. Cf. Kunos, Die Spässe des Hodja Nassreddin, ein Beitrag zur Kenntniss der türkischen Volkslitteratur (în „Die Donauländer“ I, 1899, No. 4 și 5).

⁵⁾ Prima edițiune a traducerii lui Pann apăru la Bucuresci în 1853.

mânizat în Nastratin, care jăcă în Orient un rol identic cu Pepelea ca tip de naivitate și prostie, a fost un personaj real, un mare învățat contemporan cu Timur-Lenk, faimosul cuceritor tătar¹⁾). Celebru mai întâi prin știința sa, Nasr-eddin ajunsese în cele din urmă tipul legendar al spiritalului oriental, pe sēma căruia Turcii au grămădit toate pățaniile hazlii săi istețe²⁾:

Nastratin era un Hogeia (dascăl sau învățat),
Care a rămas de basm până astăzi tuturor,
Pentru că era din fire cam p' o ureche, nădrăvan;
Nu-l găsești însă în faptă să fi fost vr'un vicieln.

Aceste glume, traduse de A. Pann din turcesce într'o limbă populară, au fost mult citite și deși cuprinsul lor se află în mare parte și în alte literaturi, ele se răspândiră la noi sub forma lor orientală. Glumele circulau de sigur înainte de Pann, introduse pe cale orală, și așa se explică completa românizare a unora dintr'insele ca snōve indigene, așa cum figurază ele bunăoară în colecțiunea lui Ispirescu.

Marea popularitate a lui Nastratin-Hogeia la noi o dovedește faptul că a ajuns proverbial³⁾.

Iată câteva exemple :

Alexandri, Teatru, p. 414: să mai aud iar vr'un obraznic ȃicēnd, cā sēmēn cu *Nastratin Hogeia*, cā mai deunăzi; p. 745: ai ghicit cā *Nastratin Hogeia*: p. 1096: acei Iroȃi pe carī i-ai vȃdut d-ta, nu erau Iroȃi, cum

¹⁾ Cantemir, *Ist. imp. otom.*, p. 72—75.

²⁾ O sōrte analogă a împărtășit'o la noi un alt învățat, elenistul Cacavela, dascălul lui Cantemir-Vodă, care a devenit asemenea un reprezentant legendar al literaturii bufone (Gaster, *Lit. pop.* 167 urm.).

³⁾ Asemenea la Turci: „Hoġa Nassr-eddin zamanıyndan“, de pe vremea lui Nastratin Hogeia, ad. foarte vechiu. La Romānii din Macedonia e familiar proverbul: zuru gumarlu al Nastradin Hogeia (ad. măgarul lui Nastratin Hogeia), care se aplică celor ce se laudă cā n'au absolut nici-un vițiu (Papahagi, p. 518).

nu sînt eî *Nastratin-Hogea*; p. 1440: d'apoi de cine e vorba?... de *Nastratin-Hogea*?... p. 1627: în sînatatea lui *Nastratin-Hogea*! Bogdan, *Povești*, p. 126: o prietenie năstrușnică cî nici *Nastratin-Hogea* nu le o mai putea strica. Gorovei, *Cimilituri*, p. 20 [barabule]: N'am gîsit cuie și rîsteie, Ci am gîsit pe *Hogea* (ad. pe *Nastratin Hogea*) pe oue.

Prima glumă, cu care se deschide colecțiunea lui *Hogea Nasr-eddin Efendi* — el întrebă de pe amvon pe credincioșii musulmanii, dacă sciî despre ce are să le vorbescă — a cîpîtat un caracter cu totul local devenind la *Ispirescu* cunoscuta snovă: Sciî voi ce dice în cartea asta?

Anecdota cu bóbele de nisip (ce *Hogea* punea în fiecare di din postul mare al *Ramazanului*) deveni la *Ispirescu* snova „Neajunsurile socoteliî cu bobii“: Pascele apucă fără veste pe pîrintele Mușat; el pusese în buzunar 48 de bóbe de porumb cîte dîle are postul mare și scotea în fiecă di cîte unul; preotésa cređînd cî-i place pîrintelui să ronțae în post, îi mai pusese un pumn.

Anecdota despre disputațiunea lui *Hogea* cu cei trei cîlugări creștini se atribue lui *Cacavela*, care pune unui hoga turc cunoscutele trei întrebări: unde e buricul pămîntului? Cîte stele sînt pe cer? cîtă e adîncimea mării?

Anecdota despre mosafirii nepoftiți (carî se pretind invitați de altul de cît de stăpînul casei) deveni la *Ispirescu* întăia sa snovă întitulată „Păpară“.

Altă snovă, „Bobîrnacul Némțului“, cu cele doue întrebări relative la albirea anterioră a pîrului din cap saî din barbă, corespunde variantei turcesci ce figuréză în traducerea lui *Pann* sub titlul „Osebite anecdote.“

Alte din aceste anecdote aî trecut pe séma țiganilor: *Nastratin* e prins furînd din grădină

și pretinde, că vîntul l'a aruncat acolo. „Dar, ȕise atunci grădinarul, cine a pus legumele în sac? — Tocmai la asta mă gîndiam, cînd ai venit, rîspunse Hoge¹⁾. De asemenea anecdota despre gîscele cu un singur picior. . .

Tot aș¹ de populară a ajuns anecdota de o vrea D-ȕeŭ! coprinsă între cele traduse de Pann. Anecdota e o simplă ilustraȕiune a proverbului turcesc: Să nu pornesci la drum fără un Dómne-ajută (*bismillah!*), ca să nu te găsescă fel de fel de belele. Iată pe scurt acésta anecdotă caracteristică pentru credinȕa orientală a fatalismului.

Nastratin Hoge¹ ȕice nevastei, că a doua ȕi se va duce să lucreze la vie; ea îi spune să ȕică: de o vrea D-ȕeŭ! „D'o vrea, de n'o vrea, rîspunde el, tot mă duc la vie“. A doua ȕi, ducîndu-se la lucru, se pomenesce luat cu dea sila de ómenii unui Pașă, să le arate drumul la alt sat, și 'l ȕin pînă tîrȕiŭ. Abia la mieȕul nopȕii ajunge dînsul ostenit acasă și bate la ușă:

Cine e, întrebă nevasta, tu ești Nastratinul meu?
ȕise el: Sînt eu nevastă, de va vroii Dumneȕeŭ!

Trecînd la basme, vom face numai cîte-va observaȕiuni în trecăt, materia fiind abundanță și dificilă în acelaș¹ timp, de óre-ce împrumutarea unor asemenea elemente e problema cea mai delicată din domeniul folklorului.

În basmele nóstre, ca și în cele turcesc¹, Chelul e una din figurile cele mai populare: el e totdeauna norocos, conform proverbului turcesc (*keller bühtlü olur „chelul e norocos“*). Astfel sînt: *Cheleș-Impêrat*, eroul unui basm muntén,

¹⁾ Ea se află deja sub forma românicată la Anton Pann, *Povestea Vorbei*, p. 11.

care, după sfatul calului său, se face urît și sărăcăcios, dar între toți pețitorii el prinde mărul de aur aruncat de Domnița și o ia de soție ¹⁾; de asemenea, *Chelbea Năsdravanul* eroul unui alt basm muntén ²⁾).

Tot astfel Arapul „buzat“ care scapă pe eroi din mâna balaurului: în basmele turcesci, ca și într'ale noastre, Arapii sînt negri, urîți și răi „cu o falcă în cer și cu una în pămînt“; dînsii jocă un îndoit rol, de doftori și de uriași năsdravani.

Alte personaje din poveștile noastre poartă nume turcesci:

BILMEM, eroul unui basm muntén, care rămîne mut pînă se descoperă vitejia sa ³⁾): numele său corespunde lui „Nu-sciî“ și homericului *Oðdész*; „Nimeni“, pretinsul nume al lui Ulysse; — *bilmem*, je ne sais pas.

CARAGĂZ-VITÉZUL, numele celui mai mic fecior de împărat într'un basm muntén, care se preface în muscă, ca să afle ce vorbea mama zmeilor omorîți de dînsul; apoi trimis de Roș-Împărat să-i aducă pe fata lui Peneș-Împărat, el însuși o ia de soție ⁴⁾; — *karakыз*, fille noire.

DELI-SATÎR, eroul unui basm moldovenesc care conține motivul mortului recunoscător ⁵⁾; — litt. *Vitézul* cu satîrul.

SEFER-IMPĚRAT, personaj legendar a cărui împărăție era învecinată cu Țara Țînelor ⁶⁾; — *sefer* (ar.), voyage, guerre; bulg, sefer „război“, serb. sefer „călătorie“, ngr. *σεφέρι*, luptă.

Colecțiunea de basme turcesci a lui Kunos ⁷⁾

¹⁾ Șăineanu, *Basmele Române*, p. 287.

²⁾ Stăncescu, *Alte basme*, p. 101.

³⁾ Șăineanu, p. 982.

⁴⁾ Ibidem, p. 501.

⁵⁾ Ibidem, p. 622.

⁶⁾ Ibidem, p. 175.

⁷⁾ Kúnos, *Ozsmán török népköltési gyűjtemény* (Colecțiune de basme osmano-turcesci), Vol. I. Basme osmano-turcesci culese din gura poporului. Budapest, 1887 (Edițiunea Academiei ungare de Științe); Vol. II. Basme și Căntece osmano-turcesci, culese din gura poporului și traduse, Budapest, 1889. — Basme turcesci culese în

presintă interesante analogii¹⁾ cu poveștile românești: Cerbul-Domn corespunde Cerbului vrăjit, Cele trei Năramze-Peri devenită la noi Cele trei Roldii aurite, Copiii cu părul de aur (cu episodul inițial caracteristic: oprirea de a se aprinde lumină), Cenușotca, Fata cea mai frumoasă din lume e Cosinziana...

Dar fondul acestor povești: dîne, cai năstrăvani, propunerea de enigme, limba paserilor etc. nu presintă nimic particular și constituiesc acele elemente comune ale fantasiei populare, ce le întîlnim în toate timpurile și în toate țările.

§ 41. CÂNTECE ȘI MUSICĂ. — Melodia trăgănată și melancolică cu care lăutarii recităză unele din baladele noastre, o melodie caracteristică pentru totă poezia populară din peninsula balcanică, a fost direct influențată de ariile cântecelor turcesci, de așa-numitele „manèle“.

Asemenea și refrenul obișnuit în doinele și cântecele noastre din bătrîni: *bre! aman, aman!* sau *ah! aman, aman!*²⁾ este iarăși o imitațiune după poezia populară turcescă.

limba originală și traduse unguresce cu o prefață de Vámbéry. Budapesta, 1889 (Edițiunea Societății Kisfaludy).

Cf. asupra acestor publicațiuni folklorice, recensiuina lui Pozder în „Ungarische Revue“ d. 1890 (p. 355—362) și studiul lui G. Jacob, Zur Grammatik des Vulgärtürkischen (în „Zeitschrift der deutsch-morgenländischen Gesellschaft“ d. 1898, p. 695—729), cel din urmă pornind de la materialele adunate de Kúnos.

Volumul de basme a fost tradus și englezesce de Nisbeth Bain: *Turkish fairy-tales*, translated from the hungarian version. London, 1896.

¹⁾ Traducătorul englez, amăgit de analogiile generale ale basmelor noastre cu cele turcesci, reproduce 4 basme din Ispirescu sub titlu „four semi-turkish tales from Ispirescu“: Statu-palmă, Barbă-cot, Porcul fermecat, Făt frumos și merele de aur și Tinerețe fără bătrînețe—primele trei revenind pretutindenea, iar ultima apröpe fără analogie în literatura folklorică.

²⁾ d'Ohsson V, 419: Les Turcs se servent dans leurs chants érotiques d'exclamations répétées *ah! va! aman!* qui marquent les angoisses et le désespoir d'un amour malheureux.

Iată câte-va citațiuni și exemple :

Alexandri, Poesii populare, p. 127 : Acésta baladă [Badiul] se cântă pe o arie cam sêrbéscă, cu trăgănituri de glas orientale, și lăutarii adaogă la sfîrșitul ariei un soiù de suspin pe cuvintele turcesci : *bre, aman, aman!* Teodorescu, p. 644 : Aci, ca și în mai multe părți ale cântecului [Kira], se repetă refrenul : *bre, aman, aman!* Ibid. 121 (bragiul cântând pe aria unei manele) :

Ah! aman, aman!
De la Giurgiu viu,
Turcesce nu sciù...

Alexandri, Teatru, p. 126 :

Să ne ducă 'n Beligrad
Și de-acolo 'n Țarigrad,
Ah! aman, aman!...
Și de unde-am fost boierî,
Să fim robî la ienicî,
Ah! aman, aman!

Instrumentele musicale și adî încă obicei-nuite de lăutari sînt: cobuzul, naiul saù muscalul, dairéua și giamparalele. Un taraf de lăutari se compune din 3 executanți: unul ține lăuta saù dibla și execută melodia, al doilea îl acompanéază cu cobza saù cobuzul și marchéază ritmul pe còrdele instrumentului, cântând vorbele; iar al treilea, cu naiul saù muscalul, adaogă ariei executate fioriturî mai mult saù mai puțin stridente.

Alte instrumente sînt fluerul ciobănesc saù cavatul cu viersu-î duios și neiul cu sunetul sêù dulce și plăcut.

Despre musica Curții și vechile instrumente practicate de boierî: § 59.

§ 42. JOCURÎ DE COPIÎ ȘI DANȚURÎ. — Iată principalele din aceste jocuri pe de-a 'ntregul saù în parte de origină orientală.

Jocul în 3 armene ce se jocabă cu parale, precum odinioară jocul în firfirici, numit „iasic și tura“ și corespunzând modernului „pajură saŭ număr?“ Cirica saŭ jocul în 5 pietre, în care piatra cea mai răsărită se numește „topuz“, precum la jocul în nucă, nuca cea mai grea poartă numele de „beg“.

Zmeul obișnuit are un birlic pe lângă speze și cap, iar zmeul turcesc are forma unui ou cu două speze în chip de cruce și se prinde cu coinacul.

Cunoscutul joc în arșice are o întrăgă nomenclatură turcescă: armén, beiŭ, giol, ichiŭ, lenghiŭ, siciŭ, vizir. De asemenea varietățile sale: jocul în beiŭ bun, jocul în armén și jocul în sbenghiŭ.

La Români din Macedonia, nomenclatura jocului poartă un caracter oriental mai puțin pronunțat: arșicul se numește la dînșii *mişic* (Bitolia) saŭ *ip* (Vlaho-Clisura), ichiul *alumâl*, iar aruncăturile-î variate: duti „om“, laki „hoț“, [ca]-zacă „armaș“ și ciur[la] „Domn“¹⁾.

La Turci, jocul cu osciôrele oilor („așyk oyunu“) e unul din cele mai răspândite; și la dînșii diferitele părți ale arșicului poartă nume diferite, cari adesea coincid cu ale noastre: partea de sus se numește *bey*, cea de jos „kyahya“; una din cele două cavități *ekmekçi* „brutar“, cea d'a doua *hyrsyz* „hoț“; lovitura poartă numele de *yek* și cine a nemerit'o, câștigă jocul²⁾.

Jocul era tot așa de răspândit la Greci (ἀσπράγλοι) și la Români (*tali*), la cari partea găunôsă

¹⁾ Papahagi, p. 126-131 și Weigand, *Aromunen* II, 288.

²⁾ Barbier de Meynard s. v. așyk; Vambéry, *Skizzen aus Mitelasien*, p. 86; Id. *Das Türkenvolk*, p. 191 (consideră jocul la Turci de origină străveche) și *Die primitive Cultur des tatarischen Volkes*, p. 148.

se numia κών (canis) și aruncătura cea mai bună Ἀφροδίτη (Venus): Veneris jactus laetissimus dicebatur (Horatius).

Cum că jocul la noi a fost împrumutat de la Turci, o dovedește, în afară de nomenclatura lui, împrejurarea topografică că acest joc în arșice e cu totul necunoscut Românilor din Transilvania.

Danțurile jucate până astăzi după masa de cununie¹⁾: arcanul, ciaușul, chindia, giambarale, irmilicul, mușamaua, năframa și zoralia.

§ 43. JOFUL PĂPUȘILOR. — Farsa populară turcească, cunoscută sub numele de *Karagöz* sau *Caraghioz* (după personajul ei principal, poreclit „Ochiu-Negru“) și care formă una din distracțiunile favorite ale vechii noastre societăți (§ 63), trebuie să se fi bucurat și la noi de o mare răspândire, cum dovedește pe de o parte numele bufonului generalizat în limbă (*caraghioz*), iar pe de altă parte și mai ales Jocul păpușilor la Vicleim, care nu este alt-ceva de cât o adaptare relativ modernă a farsei turcesci la împrejurările locale²⁾.

Relațiunea dintre acest joc profan și datina religioasă a Vicleimului sau a Iroșilor, relațiune devenită intimă și mergând până la o quasi-identificare, se datoresce unei simple coincidențe. Acastă introducere de subiecte profane și triviale în cercul unei reprezentațiuni eminentemente religioase este modernă și se explică prin caracte-

¹⁾ Sevastos, *Nunta la Români*, p. 280.

²⁾ Primul text a fost publicat de G. Dem. Teodorescu, *Poesii populare*, p. 120-132; o analiză amănunțită la Olănescu, *Teatrul la Români*, p. 95-101. Alexandri face adesea aluziuni la acest joc în piesele sale „Ioan Păpușeriul“ și „Iași în Carnaval“. Despre Vicleimul însuși și originea lui: Dr. M. Gaster, *Literatura populară*, p. 490-496.

rul carnavalului, care tolera orî-ce excentricitate.

O amalgamare de asemenea natură, și care corespunde unei apucături cunoscute a spiritului popular, nu pòte datà la noi de cât de la începutul secolului nostru saũ cel mult de la sfîrșitul secolului trecut.

Venețianul Del Chiaro care, pe la 1715, vèduse în Bucuresci (și încă „fără perdea“) o asemenea farsă, pe care o descrie ca „una mascherata troppo scandalosa, poichè rappresenta gli atti della piũ nefanda e abominevole lascivia“, nu amintesc încă nimic despre raporturile ei cu Vicleimul. Acest dascãl al beizadelelor lui Nicolai Mavrocordat nu se pòte îndeajuns mira, cum asemenea jucãuși obscenei erau primiți în casele boieresci. El citèzã cu acèstã ocaziune cele douè personaje ale farsei, cari aũ persistat pãnã astãzi: unul care ține în gurã un cioc de barzã, numit „Clonțã“ (ađi „Paiatã“), și altul, bètrãn și cu barba falsã, numit pãnã astãzi „Unchiașul“¹⁾.

Dintre elementele caracteristice ale Jocului păpușilor, primul care izbesce e cinismul fără sémên al dialogului, trivialitatea extremã a personajelor :

la întrebați boierii și cocónele,

Cum sã jucãm păpușile :

Așa orî așa?

Cu perdea orî fără perdea ?

Interesante sînt mai ales particularitãțile lingvistice ale jocului nostru, cari meritã o deosebitã atențiune.

¹⁾ Del Chiaro, *Storia delle moderne rivoluzioni della Valachia*. Veneția, 1718, p. 60.

Parodiarea limbei neologice către care înclină până și mahalagióicele :

COCÓNA MARIȚA. — Bon sor, Musiü Paiasă !

PAIATA. — Bu jor, Madaramo, bu sor !

COCÓNA MARIȚA. — Mersi de adio, Musiü Paiasă !

Apoi rostirea particulară a limbei române de către némurile străine reprezentate prin tot atâtea tipuri sociale: Țiganul ursar, Ovreiul marfagiü, Turcul bragagiü, Muscalul Pazmanski...¹⁾:

ȚIGANUL. — Buna remea, dumnea-hóstră ! Ma cunosceți, boieri și cucóne ?

OVREIUL. — Asa si traesci, cunoscut la iü cine esti ?

TURCUL. — Daí un litra iaurt pa datoria...

MUSCALUL. — Mi ti dam un cinstita înghețata, fasul sleita...

In fine, intercalarea de vorbe și de frase străine :

TURCUL. — Moscov bre, ioc vađut ?

MUSCALUL. — Șto, Asan, iü glumit, Dar la tine murit ?

Lăsând la o parte alte particularități sociale — ca accentuarea satirică a costumului din trecut (rococo), a destrăbălării clerului (Popa bét), a modei de a se sulemeni (Baba) etc. — ne mărginim numai la cele mai sus relevate spre a stabili pe temeiul lor intima conexiune între Jocul nostru al păpușilor și farsa turcésă Karagöz.

Satirizarea stării sociale revine și în jocul păpușilor din Rusia (numit *vertep*, litt. „hîrtop, peșteră“), care se reprezintă în 3 rînduri: înainte de Crăciun, la St. Vasile și la Bobotéză. Biciuirea abuzurilor de tot felul e și aci

¹⁾ In „Ioan Păpușieru“ de Alexandri, personajele se numesc : Vasilache țiganul, Jupân Leiba din tîrgul Cucului, Pilaf-Aga (Turcul) și Moscov-Ghiaur (Cazacul).

însoțită de trăsuri cinice, dar particularitățile lingvistice lipsesc aproape cu desăvârșire. „Ces mystères sont accompagnés de pièces satyriques, dans lesquels la liberté la plus absolue est accordée aux acteurs de bois; ceux-ci ne se font pas faute de blâmer les fonctionnaires, de dire du mal de propriétaires et de plus haut placés du pays, et de raconter toute la chronique scandaleuse des environs. C'est l'usage et personne ne s'offense de cette licence passagère“.¹⁾

Maî mulți călători francezi din secolul nostru, cari vedură reprezentându-se acastă farsă la Constantinopole, ne-au lăsat câte o scurtă descriere despre „Karagöz“ în ale lor Călătorii în Orient²⁾. Dar până în timpul din urmă nu se cunoscea nici-un text autentic. Orientalistul ungar Kúnos a publicat, în original și cu o versiune maghiară, primele 3 variante ale acestei farse³⁾. De atunci s'a produs asupra materiei o mică literatură bibliografică, din care relevăm monografiile importante ale lui Luschan și Jacob⁴⁾.

Farsele, numite Karagöz, sînt numeroase și constituiesc un întreg repertoriu pentru fie-care

¹⁾ Revue des traditions populaires I (1886), p. 84-85: les marionettes en Russie. Despre marionetele din occident: Magnin, *Histoire des marionettes*, 2 ed. Paris, 1902.

²⁾ Gérard de Narval, *Voyage en Orient*, 3 ed. Paris, 1851 (vol. II, p. 198-212); Théophile Gautier, *Constantinople*. Paris, 1853 (cap. XII); Parmentier, *Voyage dans la Turquie d'Europe*. Paris, 1890 (p. 166-169).

³⁾ I. Kúnos, *Harom Karagöz-játék* (Treî farse Karagöz). Budapest, 1886. Aceste farse se intitulază: „Jocul de baie (*Hammam oyunu*), „Lupta de întrecere a cântăreților“ (*Uruşma oyunu*) și „Caraghioz ca logofet“ (*Karagözün yazığı*). Ele au fost în parte traduse și în nemțese de culegător în „Ungarische Revue“ din 1887 (p. 425-435: Über türkische Schattenspiele) și în „Ethnologische Mittheilungen aus Ungarn“ din 1892 (p. 148-158: Türkisches Puppentheater).

⁴⁾ Fr. v. Luschan, *Das türkische Schattenspiel* în „Internationales Archiv für Ethnographie“ din 1889. Dr. Georg Jacob, *Karagöz-Komödien*. 8 Hefte. Berlin, 1899 și *Das türkische Schattentheater*. Berlin, 1900 (ultima publicațiune conținând bibliografia materiei).

din cele 30 de nopți ale Ramazanului. Variantele culese și publicate până astăzi de Kúnos, Luschan și Jacob au scos la ivelă numai o parte din bogăția acestui teatru popular. Materialul cunoscut până astăzi e de ajuns însă spre a ne familiariza cu acest gen al folklorului oriental.

Originar probabil din China și transmis Turcilor prin mijlocirea Perșilor, Jocul păpușilor a devenit la dînșii una din distracțiunile cele mai populare în timpul carnavalului de Ramazan. Preparativele pentru un asemenea spectacol primitiv se reduc la următoarele: într'un colț de odaie, un covor alb figurază scena, separată de public prin o perdea albă transparentă. Sub covor se află o scândură cu candelă de luminat păpușile, ale căror umbre se resfrîng pe perdea. Ca și chivotul nostru de Vicleim, cușca acestor păpuși e felurit împodobită.

Cele 2 personaje principale ale farsei sînt: Karagöz și Hagi-Aivat (Hageivat), corespunzînd întocmai, ca sens și ca funcțiune, Paiatei și Unchiașului din Jocul păpușilor. Pe cînd Hagi-Aivat comentază aparițiunea păpușilor cu vorbe alese, într'un stil literar, Karagöz îl întrerupe din cînd în cînd și face publicul să rîdă prin triviale glume și jocuri de cuvinte ¹⁾. Hagi-Aivat, isteț și naiv în același timp, un fel de Pepele, e pururea batjocorit de protivnicul seü Karagöz, prost dar fudul, imaginea fidelă a Osmanliului neaoș și grosolan, în opozițiune cu Turcul efendi care și-a asimilat cultura europeană. Acest contrast social se reflectă, sub raportul lingvistic, în cele două forme

¹⁾ Iată un exemplu: Karaghioz are nevoie de bani, îi cere altuia, scusându-se că medicul l'a oprit să-i pörte cu sine, ca nu cumva să capete „gälbinare“. Cf. Pann: Cînd nu-ți sună 'n buzunare, pätimesci de gälbinare [galbeni n'are].

paralele ale limbei turcesci: pe când Hagi-Aivat, ca om instruit și umblat prin țări străine, se exprimă în turca literară (*efendi*), cea împregnată de neologisme arabe și persiane (o formă savantă către care înclină și femeia turcă), Karagöz se servă numai de turcesca vulgară (*osmanli*) și, ignorant ca Turcul de baștină, răstălmăcesce neologismele adversarului seǔ cu ironia proprie a omului din popor¹⁾.

Intr' o variantă analizată de Jacob (II, 23—26) se parodiéază costumul și apucăturile occidentale, mai ales ale Francezilor. Acolo întâlnim personaje ca „Fransoa, Madmoazel Mari, Madmoazel Jan“ etc. Salutarea sună (ca și în jocul nostru): Bonjur, Musio!

Tipurile cari revin în acéști farsă, se prezintă fie-care cu individualitatea lor caracteristică: nobilul efendi, polițaiul coruptibil, turcul tembel, o hanimă etc.; apoi figuri împrumutate din cercul cafenelelor și al băilor; în fine reprezentarea diferitelor naționalități din capitala Imperiului: Armeni, Arnăuți, Greci, Oveii spanioli... În acest mod, figurile farselor constituiesc un mosaic din cele mai variate și Luschan a numărat până la 50 tipurile ce forméază inventarul unui Karagöz.

O mină nesecată de umor oferă modul cu care aceste némuri străine de Turci rostesc osmania și acele rostiri particulare sînt interesante pentru studiul dialectelor turcesci. Ast-fel:

Arabul *Hagi Kandil* („Hagi Candelă“) întro-duce sunetele guturale și finețele consonantis-mului seǔ; sonurile străine le înlocuesce cu ale

¹⁾ Sub raportul fisic, Caraghioz e chel ca și eroul analog din jocul persan: *Keçel pehlivan*, Vitézul chel.

sale: neposedând b și ã, le rostesc ca p și ș, y (î) devine i, iar ö și ü se resolvă în o și u.

Greul *Nikolaki* înlocuiește cu sibilante palatalele ce-l lipsesc și rostesc: z, ț și s pentru ȝ, ĉ și ș.

Ovreiul spaniol, *Meșterul Zakaria*, accentuează sfârșitul propozițiunii. Tot așa Arnăutul *Bairam* și Arménul *Hagi Serkiz* (Hagi Serghie)...

Intr'o variantă publicată de Kúnos se reflectă, în dialogul dintre Hagi-Aivat și Karagöz, această babilonie lingvistică:

HAGEIVAT. — Sciï grecesce, Domnule?

KARAGHIOZ. — Da.

HAGEIVAT. — *Elado! Elado!*

KARAGHIOZ. — Sciï bulgăresce, Domnule?

HAGEIVAT. — *Pedi suda!*

KARAGHIOZ. — Sciï ovreesce, Domnule?

HAGEIVAT. — *Venaki!*

Tot astfel, în Jocul păpușilor, Turcul și Muscalul recurg la formele familiare limbilor ce grăesc :

TURCUL BRAGAGIÛ (vădând pe olténul iaurgiü): Sabalærosîn ciapkîn arza la olu cu varza.

PAZMANSKY MUSCALUL. — Zdrasti, bolgogras Marița, care a ținut ulița, starski pazarova?

TURCUL. -- Ne akit saer, bre! Saban saer okut.

Cum se vede din cele spuse, elementul lingvistic (neologisme, etimologii populare, jocuri de cuvinte, vorbe și frase străine) jăcă un rol însemnat în aceste producțiuni ale unui teatru primitiv.

Și la noi, înainte, Jocul păpușilor era cunoscut sub numele de *Karaghioz-perdè* sau specta-

colul lui Caraghioz¹⁾ și până adî, în Dobrogea, păpușile se jîcă numai de țiganî (ca odinîoră în Turcia) și ele representă Turcî și cadîne²⁾. Caracterul de relaț_iune intimă între ambele aceste producț_iuni, între farsa turcescă și jocul românesc, se află indicat în piesa lui Alexandri „Iașîi în carnaval“ (Act. III, sc. 3 și 8):

LEONIL. — Irod! Irod!

ALECU. — Păpușile românescl... tot să stai să le privescl!

TURCUL. — (lui Alecu) Heî, *banabak!* nu-î jucam la mine *Karaghioz?*

ALECU. — Ba giucam, efendi...

ALECU. — Păpușî! păpușî!

LEONIL. — Irođî! Irođî!

TURCUL. — Eî *banabak*... haide joca la mine *Karaghioz*.

(Păpușerîi aşeză cușca pe două scaune în fața publicului; Alecu se pune în dos; măscile s'adună împrejur...)

TURCUL. — Eî! gata, captan?

ALECU. — Gata, *efendi*...

ALECU. — Măî, copîi, cum vrețî să spun: de-a dreptul? orî pe de lături?

Toțî. — De-a dreptul! de-a dreptul!

ALECU. — Bine, fie și de-a dreptul. Tăcețî chitic de acu (el scôte o păpușă mică și o închină publicului prin cușcă).

Dar nimic nu dovedesce mai mult răspîndirea cea mare a farsei turcescl la noi în țară ca generalizarea în românesce a numelui ce pörtă bufonul, primul personaj al piesei: *Karagöz*, rostît popular *Karaghioz*. În limba noastră, *caraghioz* e termenul cel mai familiar din bogata sinonimică turcescă a bufonului: *cabaz*, *ghiduș*, *măscăriciū*, *mucalit* și *soitariū*.

¹⁾ Olănescu, p. 102.

²⁾ Burada, *O călătorie în Dobrogea*, p. 18.

Cantemir îl cunósce încă ca nume propriu (Istoria ierogl. 407): Mascara cu ochi negri — *Caraghioz*, păpușă de mascara vestită.

Dar în limba modernă s'a șters orî-ce urmă de provenința dramatică a vorbei, care astăzi înseamnă (ca subst.) bufon în genere și (ca adj.) comic, burlesc. E un rest interesant din sfera spectacolelor populare, cărora se datorește perpetuarea în limbă a termenilor sinonimi: cabaz, măscăriciu și mucalit (§ 28). Nicî-unul însă n'a avut un trecut mai bogat în succese teatrale ca „caraghioz“, care, după ce a desfătat două secole înalta noastră societate, pe Vodă și pe boierii, a încercat apoi o curioasă transformare și, sub acest nou aspect, continuă încă a distraze clasele populare :

Cușca de hârtie ce noi o purtăm,
Strigând la păpușe cu glas sunător,
Este chiar teatrul micului popor,
Și cu-a noastre glume noi îl desfătăm.

§ 43^a. DULAPUL ȘI GIAMALA. — Pe când Jocul păpușilor era o petrecere de Crăciun, la Pasce era o altă distracțiune: *dulapul* (numit în Moldova „scrînciob“), care astăzi e rezervat mai ales tinerilor și copiilor din clasele de jos ale populațiunii, dar avea înainte la noi un caracter mai serios. În secolul trecut, după mărturia lui Sulzer (III, 399), persoane în vîrstă și chiar nobile de ambe sexe nu se rușinau să se așeze pe acest lăgăn și să fie învîrtite în public. Pe de altă parte, stăpînirea însăși autoriza asemenea spectacole „pentru mîngăierea și privela norodului“ (document din 1790).

Dulapul de Pasce este o imitațiune după „Bairam sallyngak“ (scrînciob de Bairam) ce se ridică

în curtea giamiei, unde mulțimea se dă în dulap, plătind câte un bănuț saū doī celui ce l'a durat. Ce rol important jōcă acēstă distracțiune printre clasele populare în Turcia, dovedesce împrejurarea că una din farsele ce constituiesc repertoriul lui Karagöz pōrtă titlul de „Dulapul lui Caraghioz“. Asemenea petreceri se fac la Turci nu numai în curțile giamiilor, ci și în stradele mari ale Capitalei; ele sînt menționate de unul din cei mai vechi călători în Orient¹⁾.

Obiceiul a persistat la noi pînă astăzi, dar cercul sēu se restrînge din an în an, pînă ce, ca multe alte datini din vechime, va fi răpit de curentul civilizațiunii.

O mască colosală ce se arăta pe ulițe și prin bilciuri la vremea Moșilor, purta numele de *Giamala* și venia de-a dreptul de la Turci, la cari un joc de străvestire pōrtă un nume identic: *Giamala* era spaima copiilor și paița publicului. Ea fu introdusă în timpul lui Caragea-Vodă, de unde și numele „giamala lui Caragea“.

Iată cum o descrie d. Olănescu (p. 130): O namilă de păpușă cu un cap cāt o baniță, are 2 obraze de giam ori de oglindă; trupul i-e făcut din cercuri de butie lipite cu hârtie, cu pânză roșie, cu tot felul de lolōțe de cārpe, de panglici și de pēr de cal; pōrtă cămașă cu alțițe, fotă, șorț, bete cusute cu fluturi și cu arniciū roșu, iar în cele 4 mâini — câte 2 de fiecare obraz — ține un baston și un mânunchiū

¹⁾ Du Loir, *Voyage* (Paris, 1654), p. 194: Dans les grandes rues il y a des machines rondes [adică *dolab*], comme une meule de moulins sur lesquelles ils mettent des enfants pour tourner, les jeunes garçons se brandillent à des cordes qui sont attachées à d'autres plus petites roues qui tournent pareillement. On y dresse aussi des jeux d'escarpolletes ornez de festons de verdures; et chacun, pour un aspre ou deux, peut prendre ces divertissements...

de florii. Giamala, purtată de omul ascuns înăuntrul ei, se mișcă, saltă, jăcă, vorbește, își plăcă mutra d'asupra privitorilor, atingându-i cu bățul ori cu florile, cântă de lume, spune păcăleli ori după felul și chipul fiecăruia îl ia peste picior.

§ 44. INJURĂTURI. — Modul de a înjura al popoarelor nu e lipsit de importanță etnologică, de ôrece adesea în acele expansiuni prea libere se manifestă temperamentul particular, pornirile caracteristice ale omului din popor.

La noi, ca la Unguri și la popoarele balcanice, nimic n'a fost cruțat de profanare: chiar vorbele cele mai sfinte se asociază, în gura Românului, cu expresiunile cele mai triviale și mai obscene. Crucea, Legea, Dumneșeu, Hristos, Maica Domnului, sfinții etc., nimic nu scapă de batjocură și de hulă ¹⁾.

Acastă ciudată particularitate o constată deja la 1646 pentru Moldova călugărul minorit Bandinus ²⁾, iar Sulzer o relevă pentru Muntenia, observând cu ôre-care exagerațiune (II, 356): „In privința înjurăturilor, Munteniî întrec pe tôte nemurile de sub sôre, afară de Italieni. Vorbele murdare sînt deopotrivă familiare celui mai mic băiat de țaran ca primului boier și chiar cocônei sale, și precum e obiceiul și aiurea la ômenii fără educațiune, chiar în societate cu damele dînșii 'și exersază spiritul cu jocurile de cuvinte cele mai necuviinciôse, făcând să alterneze mur-

¹⁾ Șăineanu, *Semasiologia limbii române*, p. 112—124.

²⁾ Bandinus, *Codex* (ed. V. A. Urechiă), p. 329: *Scortationis et fornicationis turpi ac impudica voce alios, etiam bestias, increpare convitiari, quod leges, parentes etc. Valachis, Ungaris et Saxonibus familiare est... Raro per sanctam Trinitatem aut Deum jurant, sed vel per sanctam Crucem, Deiparam et Sanctos, vel per fortunam bonam, per lac maternum, per barbam, per candelam accensam, per sanctam Venerem etc.*

dăriile cele mai mari cu înjurăturile cele mai triviale... Spre a înjura mai energic și cu unele adaose, se servesc de verbul latin favorit... care se conjugă după III și sună aprópe ca italianesce. Cu această vorbă obscenă nu se cruță nimic din ceea ce înjuratul ține de bun și venerabil în sine: crucea lui, pomana lui, legea lui, sufletul lui, mama lui... Și pentru ca această nostimă vorbă să nu facă prea puțin efect, nu lipsesc a o repeta la sfîrșitul înjurăturii și rostesc această repetiție cu o voce trăgănată și fină de falset...“

Pornirea la înjurătură obscene și execrabile e comună întregului Orient și ea pare a veni de la Turci, la cari surugii sînt deprinși a adresa și vitelor aceléși obscenități, ca și la noi¹⁾.

Cea mai comună dintr'însele, înjurătura turcescă prin excelență, este *sictir* („hai sictir! a da cu sictir“), care, pierdendu-și trivialitatea primitivă, a ajuns să fie rostită în împrejurările cele mai neînsemnate, ca maghiarul „bassama“ (baszoma) și înjurătura corespundătoare românească²⁾.

Formula completă, care revine adesea când e vorba de Turci, sună *anasyni sictim!* (corespun-

¹⁾ Boué II, 146: Il paraît que les peuples chrétiens ont adopté cet usage (de jurer) des Turcs. En Serbie, on n'épargne, pas plus que les Hongrois, la croix, les saints, Jésus-Christ et Dieu même. Les conducteurs de chevaux (en Turquie) sont même tellement habitués aux jurements obscènes, qu'ils ne disent pas un mot à leurs bêtes sans l'accompagner d'un bon *avradini siktim*, s'ils sont Turcs, ou d'un *iebenti mati*, s'ils sont Slaves. Les autres jurements usuels des Turcs sont surtout *pezeveng*, *ghiaour*, *domouz*...

²⁾ d'Ohsson IV, 372: Le jurement national *anasyni siktim* est si commun qu'on le prononce presque à tout moment, même pour les choses les plus indifférentes: il est dans la bouche des enfants de l'âge le plus tendre, et même dans celle de beaucoup de femmes, le plus souvent néanmoins comme un mot de gentillesse.

đënd rus. „ibi tfoi mati!“) litt. mama lui..!, sau *avradini sictim!* cu același sens¹⁾.

Iată câteva exemple:

Dionisie, 222: Turci, dacă au văđut că le mănâncă copiii și fetele Calmucii, i-aű cuprins mirare de aű fost đicând *anasini-sictim!* ce legheóne de ómeni aű adus ghiaur muscal să ne mănânce copiii! Hristache(1818): De nimeni nu vrea să scie, De *avrad* și de *anasina*... Aricescu I, 42: Turci nu-l ajunseră să-l taie și clătinaű din cap đicând: *avradini sictin!* cu puscile. Delavrancea, Sultánica, 205: ienicerii prind pe Miu de ciafă: bre, ghiaur, *anasina sictir!*

Teodorescu, 121 (Jocul păpușilor): [Bragagiul] Bre, *avradini sictir*, ghiaur! 129: [Muscalul vede pe Turc] Tureski... ibi tfoi...! [Turcul] *Anasini sictim*, ghiaur!...

In balada „Ilineuța Sandului“ (Teodorescu, 648):

Unde Turci mi-o vedea,
Inimióra le venia,
La obraz se 'nveselia
Și din gură suduia:
— *Anasini*, Ilinca,
Mult ne-ai secat inima!

Alte înjurături sînt: (bărbătesci) codoș, pezevenghiű, pușchiű; (femeiesci): codoșcă, magmuză, paciaură... In privința poreclelor: § 106.

¹⁾ Cf. *anasyny*, mater ejus (d. ana „mamă“) și *avradyny*, femina ejus (d. 'avrad „tîrîă“ : ar. avret „parties secrètes du corps“).